

TẬP THƠ VĂN HỌC CỔ THƠM

SỐ 18 - THÁNG 5, 2024

ĐÓA SEN HOA

*Ngát Thơm, Đóa đóa Sen Hoa
Dâng Hương Từ Ái! Bao la Biển, Trời
Bầu Không Tịch Tịch! Chuông lời ...
Hoa Thương Yêu Gửi Tặng Người Yêu Thơ
Quê Hương Ơi! Vẫn mong chờ,
Trời Xuân Quê Mẹ Ngâm Thơ Thanh Bình ...*

TUỆ NGA

*Mỗi bài thơ, mỗi sắc hoa
Tinh anh kết tụ trang nhà Cổ Thơ
Quê nhà nghìn dặm nước non
Vẫn chương chữ nghĩa vẫn còn Việt Nam
Xin Nàng Thơ lật từng trang...*

Phan Khâm

Phó Chủ Nhiệm Cothom Foundation

TẬP THƠ VĂN HỌC CỔ THƠM
SỐ 18 - THÁNG 5, 2024
VỚI SỰ GÓP MẶT:

4. Ý Anh
5. Trần Đại Bản
- 6-7. Trần Quốc Bảo - Virginia
- 8-9. Đỗ Bình - France
- 10-12. Mùi Quý Bồng
13. Trương Minh Châu
14. Nguyễn Vô Cùng
- 15-18. Nguyễn Thị Ngọc Dung/ Đông Anh
19. Nguyễn Thị Thanh Dương
- 20-23. Trường Đình - United Kingdom
24. Mạc Phương Đình
25. Ngô Văn Giai/Phùng Trần
26. Đỗ Thị Minh Giang
- 27-28. Tâm Minh Ngô Tằng Giao
29. Quang Hà/Hoàng Hy
30. Lý Hiểu
31. Vũ Hối
32. Diễm Hoa / Đỗ Trung Quân
33. Phương Hoa
34. Song Hoa
35. Thái Hưng Phạm Gia Hưng
- 36-37. Githéa Hoàng Hy
- 38-39. Phan Khâm
40. Hoàng Song Liêm
41. Như Liên
42. Nguyễn Phú Long
- 43-44. Tuệ Nga
45. Đăng Nguyên
- 46-47. Cao My Nhân
48. Kha Oanh
- 49-50. Kim Oanh - Úc Châu
51. Y Thy Võ Phú
52. Nhất Phương
53. Thủy Lâm Synh
54. Thanh Thanh
55. Thanh Thanh/ Huỳnh Văn Hạng
56. Vương Thanh
57. Hạ Thái Trần Quốc Phiệt
58. Nguyễn Mây Thu - France
59. Tuệ Trung Lê Trọng Dũng
60. Minh Thúy Thành Nội
61. Thy Lệ Trang
62. Hoa Văn

Hoa Vàng Tháng Tư

Cây hoa kèn lại trở hoa như món quà tặng tôi mỗi mùa. Tôi đã đem cây theo cùng với mình khi dọn xuống Florida và trồng trước góc nhà. Nhớ lần đầu khi nhìn thấy những chùm hoa này, hoa nở rất đẹp, vàng rực một góc phố ở Maryland. Tôi băng khuông liên tưởng đến hàng cây ô môi đang mùa hoa nở rộ vàng thắm bên ngoài câu lạc bộ Phan Đình Phùng, phía nhìn sang đường Pasteur của Sài Gòn ngày xưa. Chúng tôi cười vang vang phố, giỏ xe đạp đầy hoa ô môi vàng, vui mãi đường về nhà. Màu hoa vàng thanh xuân năm ấy đẹp làm sao...

Tôi hái vài nhánh quả khô về tách lấy hạt trồng, hạt bé như hạt mè. Tôi kiên nhẫn chờ, mừng thấy hạt nảy mầm lên cây. Mùa lạnh khệ nệ đem chậu cây vào nhà, mùa nóng lại mang cây ra, cứ thế. Và rồi sau cùng cây không phụ công sức của tôi, đã đơm

nụ nở hoa. Thật không gì vui hơn khi ngắm chùm nụ xanh non đầu tiên, những cánh hoa vàng thanh xuân nở hé.

Sáng nay đầu tháng tư, không gian tĩnh lặng của tôi như rực rỡ hơn với hoa và nắng.

Hoa tôi vàng khung cửa, vàng thắm mùa xuân, và vàng theo cùng [Hoa Cúc Vàng](#) của nhạc sĩ Thanh Tùng... *Trong tim em ngập nắng, mang theo đóa cúc vàng, em tặng mùa thu sang, mùa thu bỗng hoá thiên đường.*

Tháng tư ngày tĩnh lặng
Mùa trở mình xuân sang
Em cười khung cửa nắng
Nhìn hoa vàng thên thang.
Hoa mơ theo ngọn nắng
Em hát nhớ cúc vàng
Cúc của mùa thu cũ
Tháng tư vàng chảy tan

Ý Anh - Vero Beach, Florida - 02/09/2024

ĐÀ LẠT - NIỀM THƯƠNG VÀ NỖI NHỚ

Đà Lạt bây giờ quá xa xôi
Tiếc nhớ ai không khỏi ngậm ngùi
Văn Học, Thăng Long trường xưa cũ
Đức Trọng, Văn Khoa nhớ một trời.

Từ chốn lao tù tôi trở lại
Thành phố u hoài vắng tiếng ca
Những người bạn cũ nay đâu cả
Học trò tản mạn bốn phương xa.

Tôi đi trong nỗi niềm cô quạnh
Người thấy tôi chào, mắt ngó lơ
Có lẽ người ta vì quá sợ
Sợ vì liên hệ, phải làm ngờ.

Một hôm trên bến xe đò xuống
Người lính năm xưa ngó sững sờ
Chạy đến ôm tôi, buồn nước mắt
“Đại Úy trông gầy quá khác xưa

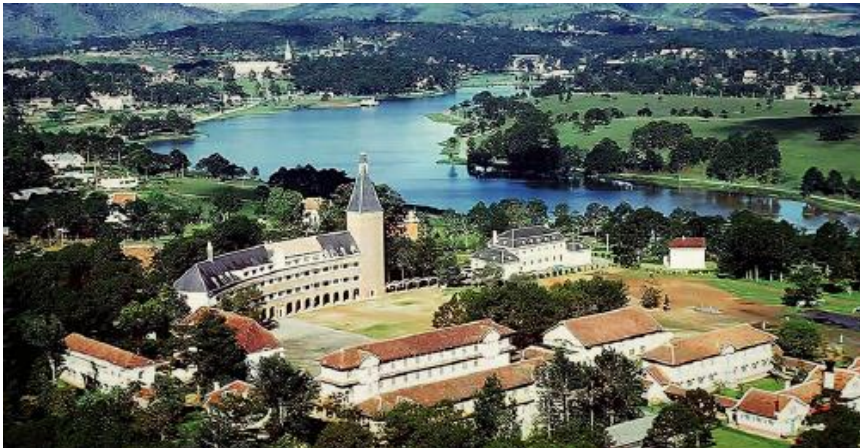
Đại Úy làm gì nên tội nhỉ
Mà sao tù tôi đến bây giờ?”
Ba, bốn công an nhìn soi mói
Vội vàng tôi nói lảng, chặn lời.

“Hôm nào rảnh rồi anh thăm viếng
Sẽ cùng tâm sự nỗi niềm riêng”
Vật đổi, sao dời nay mới thấy
Giáo sư môn toán dạy cùng trường.

Tôi muốn hỏi thăm, thầy ái ngại
Áo bằng bao cát đã sờn vai
Xe đẩy, thân, yên đầy bao bị
Ve chai kiếm sống, kiếp lưu đày

Buồn gửi vần thơ lên trang giấy
Nhớ về dĩ vãng, tháng năm trời
Nay ta yên sống phương trời mới
Đà Lạt, dành riêng một góc trời.

Trần Đại Bản - Virginia 2013

HUẾ ƠI

Ai về núi Ngự, sông Hương,
Cho tôi gửi chút nhớ thương về cùng,
Bao năm xa cách Miền Trung,
Nhớ chi nhớ rứa!... lạ lùng, Huế ơi!

Nhớ về Bến Ngự... nhớ Truôi,
Nhớ tà áo trắng, ngược xuôi Trường Tiền!
Trên sông, em gái Thừa Thiên,
Chờ về Vỹ Dạ, một thuyền đầy trăng...

Ồi tang!...Ồi tang!... tình tang...
Câu hò mái đẩy, chèo sang bến tỉnh!
Ồi tang!... tình tang...Ồi tình!
Đặt diu điệu hát, Nam bình, Nam ai.

Giọng em nức nở cảm hoài,
Âm thanh lả lướt, trải dài Hương Giang.
Ồi tang!...Ồi tang!... tình tang...
Mộng mơ rứa đó!... xốn xang cõi lòng!

Nhớ O thôn nữ Kim Long,
Che nghiêng vành nón, đi trong nắng tà!
Gió đưa cành trúc la đà,
Gió vờn ve vuốt, mượt mà tóc O!

Đồng Khánh ơi! tuổi học trò,
Có còn soi bóng, bến đò Bao Vinh?
Cố đồ lưu luyến bao tình,
Rằng chừ trở lại Ngự Bình, Sông Hương!

Huế ơi!... trăm nhớ ngàn thương!
Hương sen hồ Tịnh, hàng vương vấn lòng.
Giọng hò cô gái Kim Long.
Tình tang... Ơi hồi!... ước mong ngày về!

Trần Quốc Bảo

Richmond, Virginia USA

Ca khúc: **HUẾ ƠI**

Thơ **Trần Quốc Bảo** – Nhạc **Trần Đại Bản** – Ca Sĩ **Vân Khánh**

<https://youtu.be/rfOwqkFOEIE?si=Qg6roJM8t5TYQeKq>

Khóa Chia đoạn tuyệt

Một hôm, ... Khóa bỗng bảo Chia:
"Từ nay, dứt khoát chia lìa nhau thôi!
Gặp tao, mày cấm vào đuôi
Xong rồi, lè lẹ đi chơi với người!
Để tao cô độc cả đời
Thân như tù tội, đứng nơi cửa nhà!"

Chìa nghe nổi giận, bèn la:
"Khóa ơi! sao chẳng nghĩ xa nghĩ gần?
Nhờ tao cấm đuôi mỗi lần
Mày mới mở rộng tay chân với đời
Nằm nhà, mày quá thành thoi
Còn tao, bị xô mũi, rồi lòi đi
Có gì mà phải suy bì?
Đã không đồng cảm, chia ly cho rồi!"

Thế là mỗi đũa một nơi
Tìm Chìa, không thấy... người thời nổi điên!
Không Chìa; Khóa thật vô duyên!
Giữ làm chi nữa! quẳng liền Khóa đi!
Vài hôm sau, tìm thấy Chìa
Nhưng không còn Khóa, cũng lìa cho rồi!

Trong hố rác, sặc mùi hôi
Khóa & Chìa gặp lại nhau... Ôi, bẽ bàng!
Phải chi, suy nghĩ đàng hoàng
Duyên Tình bền vững, đâu mang hận sâu!!! (*)

Trần Quốc Bảo

Richmond, Virginia USA

(*) Thơ phóng tác, nương ý từ bài "L'histoire des Serrures et des Clés"
Nguồn: Vanque Nguyen – Avignon, Le 25-02-2021

MÂY KHÓI

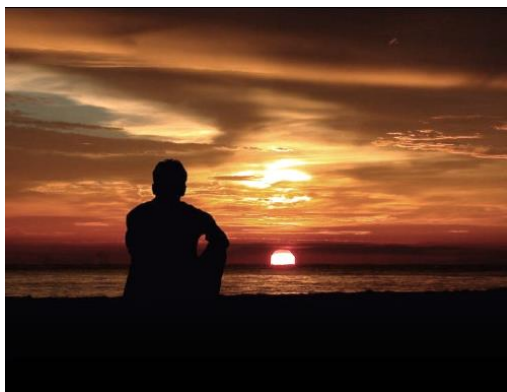
Ngắt nhánh thời gian hoa vẫn nở
Cõi đời say tỉnh cũng là mơ.
Nhớ quê lỡ chén nhòe trang giấy
Nhà cửa hồn thơ, chuyện đợi chờ!

Đỗ Bình Paris

NỖI BUỒN

*Trời đất mênh mông chim vút cánh
Tuổi chiều như sợi nắng mong manh.
Thi nhân lặng lẽ về trăng gió,
Bỏ lại mùa thu giấc mộng xanh.
Lá vàng năm trước tìm đâu thấy
Chiều tím chân mây gọi đắm say
Vuốt phím dương cầm mười ngón môi,
Tiếng đàn buồn vọng mãi quanh đây.
Nước non mù tít bao thay đổi
Men rượu tình quê vẫn lạnh môi!
Giỗ mẹ ngậm ngùi hồn đắm lệ
Khói hương quyện ảo bóng đời trôi.
Từ đó ta thành cây cỏ dại
Nợ tang bồng phố cũ dần phai
Nhà xưa đáng mẹ không còn nữa
Ngày tháng buồn theo tiếng thở dài!
Nhân gian quay quắt, ôi, bào ảnh.
Chớp mắt mùa sang, bạc tóc xanh!
Rũ áo bụi đường tâm ngộ đạo,
Bỏ bên đời, tiếng động vô thanh.*

Đỗ Bình Paris

GÓI HÀNH TRANG

Biết về đâu những mảnh hồn trôi nổi,
Nỗi buồn xưa theo cơn nắng vàng phai.
Ngày tháng hạ chỉ còn là bóng tối,
Đêm hoa đăng như một giấc ngủ dài!
Người năm cũ ôm tấm lòng trần trở
Tóc màu sương cố níu lấy thời gian
Giữ lửa thiêng thấp sáng chí dựng cờ
Cho đất mẹ khỏi làm than ly tán.
Cũng có kẻ từ mùa chinh chiến nợ
Vai lên đường oằn oại mở hành trang
Nợ núi sông nên hóa thành cây cỏ
Bao ước mơ như khúc nhạc lỡ làng!

TRẦN TRỖ

Tháng tư gió lạnh phương này
Bỗng dưng ta muốn thật say quên đời,
Rượu chưa nhấp, hồn chơi vơi!
Đã nghe tiếng thức vọng thời tóc xanh.
Chiến trường sinh tử mong manh
Mặt mù khói lửa vây quanh lối về!
Bạn bè bỏ lại cõi mê
Hồn phiêu rã sạch lời thề năm xưa.
Còn ta ngỡ ngẩn bốn mùa
Ngồi đây gẫm cuộc được thua tháng ngày

Đời vong quốc những người xưa muôn ngã
Hận ly hương ngày trước đã dần phai?
Xin cúi mặt cho tự do nghiệt ngã,
Hành trang xưa đã rớt tám thế bài!
Trời viễn xứ tí xoay trong cơn áo
Chí hùng anh còn mỗi giấc chiêm bao
Tình chiến hữu mịt mờ như hoang đảo
Nợ tang bồng thôi cũng vẫy tay chào!
Ngẫm thế sự buồn in lên nếp trán
Chuyện mai gươm tàn theo bóng thời gian
Nhặt mảnh kiếm làm gương soi dấu đạn
Vết thù xưa, đau một kiếp đã tràng!

Đỗ Bình Paris

Xót đàn chim hạc chân mây
Bờ quê biển đảo đổi thay chia lìa!
Bãi hoang vùi dấu mộ bia
Đời xưa cỏ mọc buồn kia lưng trời!
Đời như con sóng ngàn khơi,
Nâng tay ôm mặt khóc cười thế nhân,
Tháng tư buông súng nhục nhằn,
Về đây thao thức... chùn chần mấy lần
Tha hương nghìn dặm gian truân,
Đời như sóng rẽ cũng phần lạnh quanh!
Bao năm thiên hạ tranh giành
Riêng ta làm gã tốt xanh hững hờ...
Mê thơ hồn vẫn ngu ngơ
Ở đây lắm kẻ trở cờ rất nhanh!
Mùa xưa câm nín đã đành
Thời nay lại gặp các con rối đời!
Xuân sang nhảy nhót vui chơi
Hạ về ca hát quên thời xa xăm
Tháng tư đốt nén hương trầm
Trong tim để khóc âm thầm cố hương.

Đỗ Bình Paris

TÌNH YÊU CỦA MẸ

Tin một bệnh nhân đang chờ nhập viện
Có bầu, và mắc bệnh AIDS, sắp sinh,
Làm cả khu sản phụ khoa hoảng kinh.
Các y tá đồng thanh hỏi: “Ai sẽ
Chịu trách nhiệm trong trường hợp bị
Lây nhiễm?” Các bác sĩ cũng lo âu:
“Dụng cụ giải phẫu, chữa trị thì sao?
Chúng ta làm cách nào tránh chuyện đó?”
Sau một hồi tranh luận như pháo nổ
Cuối cùng thì tất cả cũng đồng tình
Để bệnh nhân được nằm riêng một phòng
Cách ly đặc biệt ngoài vòng bệnh chính.
Bác Sĩ Trưởng Khoa kêu gọi tình nguyện
Một y tá giữ trách nhiệm chăm lo
Cho bệnh nhân, nhưng ai cũng làm lơ
Chỉ còn lại tôi, mới ra lò ba tháng
Không ai nhận cho nên được chỉ định.

Bước vào phòng, cố gắng nén lo
Tôi thật ngạc nhiên khi thấy cô ta

Nhìn tôi, và tỏ ra rất thân thiện.
Tôi đã nghĩ là thế nào chắc chắn
Cũng sẽ gặp một cảnh tang thương
Một người đàn bà trang điểm khác thường
Để che dấu cái dung nhan tiều tụy.
Nhưng không, tôi bàng hoàng khi thấy
Một phụ nữ không có gì khác mấy
Với những người cùng tuổi ấy, bình thường.
Cô có nụ cười hiền dịu, dễ thương,
Mái tóc dài để lưng chừng, xõa xuống.
Chân đi đôi giày búp bê hơi lớn.
“Cám ơn cô”, cô nói, giọng nhẹ nhàng,
Và trong veo. Một phụ nữ bình thường
Mang căn bệnh không bình thường, ác nghiệt.
Nói chuyện với cô, tôi mới được biết
Cô là cô giáo trung học phổ thông,
Một hôm trên đường về nhà từ trường
Cô bị tai nạn giao thông tồi tệ
Mất quá nhiều máu, nên không chậm trễ,
Người ta vội truyền ngay máu cho cô.
Kết quả là cô bị AIDS (SIDA).
Nhưng cô hoàn toàn không hề hay biết
Cho mãi đến khi kinh kỳ bị tắt,
Đi khám thai thì mới phát hiện ra.
Một bức màn tối phủ lên đời cô,
Với căn bệnh thế kỷ, không chờ mà đến.
Hệ thống miễn dịch hoàn toàn tan biến
Biến chứng sinh nở nguy hiểm vô cùng.
Đưa bé trong bụng càng thêm đáng thương
Có đến bốn mươi phần trăm lây nhiễm.
Khi người chồng đến, không như tưởng tượng
Của mọi người, ông nhã nhặn, hiền hòa,
Lịch sự, đĩnh đạc tuy đáng lo âu.
“Em tự hỏi con chúng ta sẽ giống
Em nhiều hơn, hay sẽ mang bóng dáng
Của anh yêu, anh thử đoán được không?”
Lúc đó tôi đang trải khăn trải giường,
Nghe cô nói, tôi nghe lòng rúng động,
Sống mũi cay cay, khóe mắt lệ đọng.
Thì ra họ có cuộc sống chan hòa

Tình yêu, niềm vui ngay lúc phong ba,
“Nó sẽ giống em, nếu là con gái.
Con trai, đương nhiên giống bố, nó phải!”
Cô vợ giá bộ phụng phịu với chồng,
Ông chồng cầm tay vợ lên hôn.
Tôi bước vội ra khỏi phòng, tìm thất
Hai hàng lệ chảy dài từ đôi mắt.
Trong lòng tôi, nỗi chua xót trào dâng.
Những ngày kế tiếp càng thêm náo lòng.
Cô phải uống cả vô vàn thứ thuốc
Mỗi ngày để trấn áp lượng “virus”
Và lấy máu, truyền dung dịch nhiều lần
Hay cánh tay nay đây dấu kim tiêm.
Mà tôi, vừa mới ra trường, kém cỏi,
Lại nhát gan, cho nên, của đáng tội,
Thường hay làm cô đau tới bầm môi,
Chảy nước mắt, nhưng cô vẫn chỉ cười,
Nói không sao (một nụ cười chịu đựng!)

Và rồi ngày sinh cũng đã sắp đến
Tất cả khu lo sửa soạn sẵn sàng.
Ba mươi một tuổi, bệnh AIDS cô mang
Toàn bệnh viện mức đề phòng cao độ.
Nhưng cô giáo không tỏ vẻ lo sợ
Cô rất bình tĩnh, vẽ tranh, làm thơ,
Đọc sách, thêu áo quần giết thì giờ
Một hôm tôi hỏi cô: “Sao cô đã
Có cái quyết định táo bạo như thế.
Với nguy cơ đứa bé bị lây cao?”
Cô dịu dàng: “Ngay từ những ngày đầu,
Hai chúng tôi đã cùng nhau chọn lựa
Nhất định sẽ đi hết con đường đó.
Duyên nợ đã đem đứa bé vào đời
Sinh mạng của cháu không thuộc về tôi.
Tôi không có quyền là người cướp đoạt!”
Tôi do dự, rồi ngập ngừng hỏi tiếp:
“Nhưng nếu cháu lây nhiễm AIDS thì sao?”
Cô im lặng, rồi nước mắt dâng trào:
“Nếu không thử thì làm sao cháu nó
Có cơ hội bước chân vào dương thế?”
Tôi cảm thấy thật buồn bã, xót xa,
Không khí trong phòng, ngột ngạt, nặng nề.

Tôi lặng lẽ cúi chào cô, toan bước
Vội ra cửa thì cô chợt nắm chặt
Lấy tay tôi, đôi mắt ướt, rưng rưng:
“Tôi muốn nhờ cô một chuyện, được không?
Là trong lúc tôi sinh con nếu có
Xảy ra việc gì, tình trạng khốn khó,
Thì chồng tôi nhất định sẽ cứu tôi.
Nhưng bệnh trạng của tôi, cô biết rồi,
Tôi muốn cô hứa với tôi sẽ cứu
Đứa con tôi, xin với các bác sĩ,
Bằng mọi giá, hãy để nó ra đời!”
Tôi cảm động, ôm cô, cùng khóc vui.

Cô nằm đó, mệt nhoài, trên bàn mổ.
Thân dưới máu vẫn chảy, không ngừng nghỉ.
Nước đầu ối, vẫn đục, cứ ộc ra.
Hiển nhiên thai nhi đang thiếu oxy.
Thế chất cô rất đặc thù, không thể
Sử dụng thuốc gây mê như thông lệ
Mà phải dùng một số lượng thực cao.
Các bác sĩ không biết quyết định sao.
Mồ sống gấp, cứu bào thai cấp tốc.
Thì tính mạng người mẹ ắt nguy kịch.
Hay hy sinh đứa bé, đặt trọng tâm
Vào người mẹ, giữ cô được an toàn.
Tình cảnh tiến thoái lưỡng nan, khó xử,
Cho cả gia đình lẫn các bác sĩ.
Ngay lúc ấy cô bỗng mở mắt ra
Khẩn thiết nhìn tôi, bằng giọng vỡ òa:
“Hãy cứu con tôi, đừng lo mẹ nó!...”
Trong đời tôi, chưa khi nào tôi có
Cảm xúc thâm trầm như thế bao giờ.
Một cái nhìn tuyệt vọng đến vô bờ
Trong tình cảnh đầy âu lo, tuyệt vọng.
Người mẹ gào lên đến khan cả tiếng:
“Cứu con tôi, xin gắng cứu con tôi!”
Bác sĩ sản phụ không nói một lời
Nhưng đôi mắt bà tràn hai dòng lệ.
Con dao mổ dưới tay bà mau lẹ
Cắt qua lớp da, lớp mỡ,..., tử cung.
Thân thể người mẹ co giật từng cơn,
Trong đau đớn, cả thân mình quằn quại.

Không la hét, cô cắn răng rên rỉ.
Những giọt nước mắt lăn chã tuôn rơi.
Tôi nghĩ đó không vì đau đớn thôi,
Mà còn là vì niềm vui, hy vọng
Đứa bé con mình được cứu sống.
Bác sĩ nhẹ nhàng, nhanh chóng kéo ngay
Thai nhi đỏ hồng, nhầy nhụa ra ngoài.
Nó xụi lơ, không ai nghe tiếng khóc.
Bác sĩ vỗ vào người nó liên tục
Và xoa bóp không một phút ngưng tay.
Trong khi các người phụ tá loay hoay
Tận tình săn sóc ngay cho sản phụ.
Cuối cùng thì đứa bé trai cũng đã
Bật ra mấy tiếng khóc nhỏ oe, oe.
Yếu ớt như tiếng kêu một con mèo
Nhưng là dấu hiệu đã qua nguy hiểm.
Rồi tiếng khóc mỗi lúc một thêm lớn.
Sản phụ khi ấy đã lịm ngắt đi
Bỗng tỉnh dậy, tôi nghĩ cô đã nghe
Tiếng khóc của đứa con cô mong đợi,
Cô hé mắt, nở nụ cười yếu đuối,
Hướng về tôi, như muốn hỏi điều gì.
Tôi vội vàng tháo dây cột chân tay
Cho cô, và đau xót khi nhìn thấy

Tay, chân cô đầy vết sưng, máu chảy.
Tôi bế đứa bé đem lại gần cô
Để cô nhìn mặt, mà nghe xót xa.
Rồi để đứa bé cho cô ôm lấy,
Tôi lặng nhìn đôi mắt cô khép lại,
Mà nụ cười phảng phất mãi trên môi.
Người mẹ ấy vừa từ giã cõi đời.

Khi dọn dẹp phòng cô, tôi bắt gặp
Một phong thư dưới gối, màu xanh nhạt.
Không dán, trong đó để một lá thư,
Một bức tranh vẽ mặt trời thật to,
Bên dưới có hai bàn tay nhỏ.
Lá thư viết: "Con yêu, con hãy nhớ.
Cuộc sống chúng ta tựa như mặt trời.
Hôm nay lặn, rồi lại mọc ngày mai.
Con là cuộc sống kéo dài của mẹ!"
Tôi đọc thư mà đôi mắt đầm lệ.
Nó mong manh nhưng mạnh mẽ biết bao.
Tình yêu người mẹ ấy muôn trùng cao.

Thử nghiệm đứa bé không sao, âm tính.
Gia đình nhận tin, hết sức bình tĩnh.
Họ đã cầu nguyện tin tưởng hồn thiêng
Mẹ cháu sẽ phù hộ cháu hết mình
Ngày xuất viện, bé bỗng nhiên khóc miết
Tôi có cảm tưởng cháu đã nhận biết
Kể từ nay cháu đã mất mẹ rồi.
Bàn tay cháu nắm áo cha không rời,
Tiếng khóc khiến tôi bồi hồi xúc động.
Cầm lá thư tôi nhẹ nhàng đặt xuống
Trên ngực cháu, bỗng nhiên tiếng khóc ngưng.
Cháu đã cảm nhận cuộc sống mới chăng?
Nhìn theo họ, tôi băng khuôn mặt tự hỏi!

MÙI QUÝ BÔNG

(phóng tác theo một bản văn xuôi trên mạng)
04/15/2024

Lakeside

Snow, running downhill,
Bids farewell to her old friends
"I'll be there again!"

Tears drop, branch to branch,
Needle to needle and leaves.
The bark is happy.

Crystal tears slowly
Pull down the heavy fam'ly
To meet destiny.

Sheer drapes hang on trees,
Half beaten by fearless breeze.
A strange scenery!

Rocks awakening,
Chasing away the last spots
Of the torn white coat!

Spiky isles, boulders
Pierced by happy water
All sing: "That's better!"

But further downstream,
Still the happiest of all
Are the daffodils!

By the lake and stream,
Pink, green and yellows all scream
"No snow in the scene!"

Minh Chau Truong
February 2024

CHIỀU NIỆM THÁNG TƯ

*Ngỡ lành vết sẹo bấy nhiêu năm
Mà sóng đau thương vẫn dậy thẳm
Bạn thiết tim chẳng làn gió núi
Quê nghèo sót lại mảnh trăng thân
Đọa đày kẻ ở hờn muôn kiếp
Lưu lạc người đi tử mấy phần
Chén rượu bên trời xin tưởng niệm
Một chiều khu chiến phút dừng chân.*

nguyễn vô cùng

Bài xướng

CỔ LAI HY

Đông Anh

1-

Trần ai đã đến bảy mươi rồi
Một thoáng mười năm mây nước trôi
Vẫn nhớ Loa Thành nơi cổ quận
Còn thương Hà Nội buổi tân thời
Non bông muôn dặm đôi chân mỗi
Phúc lợi ngàn trùng một giếng khơi
Mới đó qua rồi Hoa Giáp cũ
Nâng ly chúc tụng hả hê cười

2.

Cười lên trút sạch hết chua cay
Tuổi tác niềm vui một chút này
Cuộc chiến năm xưa tàn xứ Bắc
Trò chơi ngày trước phá bờ Tây
Trùng dương bạc sóng năm châu sáng
Trời đất xanh mây bốn biển đầy
Dọc cõi sơn hà cây trở lá
Người từ gươm giáo vẫn còn đây

3.

Đây đó sương mờ khuất núi Lam
Mây thành tám hướng bỗng nhiên tan
Bên trời giông bão tuy còn động
Cuối ngõ phong ba thấy đã tàn
Thế sự không cần thêm biện luận
Trần gian chưa hẳn bớt oan hồn
Con thơ mẹ yếu mừng xum họp
Tươi mát thanh bình ngọn gió Nam

Bài họa

HOÀNG HÔN THẨM

Nguyễn Thị Ngọc Dung

1.

Bao mùa thu tím đã qua rồi
Nước chảy chân cầu chiếc lá trôi
Bến cũ dỗi theo mây cánh hạc
Bờ xưa để lại nắng xuân thời
Gió đưa tiếng nhạc vi vu gợi
Mưa đổ dòng thơ dào dạt khơi
Xướng họa cho hoàng hôn thẩm nhỉ?
Điểm trang làm dáng nét hoa cười

2.

Hoa cười che dấu mắt mi cay
Quên lãng tang thương thế giới này
Nhật lá vàng phai mưa xứ Bắc
Nhìn mây xanh biếc nắng phương Tây
Ai đem màu nét tô tranh đẹp
Ta lấy văn thơ dệt mộng đầy
Chân bước trên đường vui nhả nhạc
Mái nhà đầm ấm mãi nơi đây

3.

Nơi đây thấp thoáng áo xanh lam
Gợi nhớ ngày xưa trường học tan
Phượng đỏ lung linh đường phố rợp
Tim non rung động cánh hoa tàn
Ngập ngừng gót nhỏ nơi hò hẹn
Xa vắng mi cong buổi giận hờn
Họp bạn hàn huyên chung kỷ niệm
Trở về một thuở dưới trời Nam

4.
Gió Nam dìu dặt nghĩa văn chương
Soi sáng từng mây vạn nẻo đường
Nghiên bút điểm tô tình huyết nhục
Thơ văn xướng họa nghĩa da xương
Gieo vắn nói lại niềm hoan lạc
Đọc sách quên đi nỗi đoạn trường
Đạo hạnh trần gian soi nhật nguyệt
Sơn hà một giải ấm tình thương

5.
Tình thương thay thế kiếp lao tù
Muôn cánh hoa vàng đón gió thu
Non nước ươm cao niềm hạnh phúc
Thời gian xóa hết mối oan thù
Bước chân thiền định soi đêm sáng
Ngọn gió hư không sạch vết nhơ
Ba chục năm qua chùng đã đủ
Cho ai ra thoát đám sương mù

6.
Sương tan đầu ngõ nắng soi đường
Cuộc thế trăm năm lộng hí trường
Rọi thấu trời cao tia nắng sớm
Ươm đầy ngõ hạnh ánh trăng vương
Chiều chiều thôn xóm vui đoàn tụ
Tối tối dân làng thoát nhiễu vương
Lạc cánh hoa lan nơi đất lạ
Hồn còn mang nặng nét quê hương

7.
Quê hương ngàn dặm gió trắng trôi
Vó ngựa thiên di cuộc đời
Ngày tháng khi xưa gầy tuổi mộng
Bạn bè lúc trước đuổi ma trời
Canh khuya tiếng mõ vang thanh thoát
Đêm tối đèn chưng chiếu lẻ loi
Muôn dặm đường dài hay sức ngựa
Nước non còn vắng tiếng ru hời

4.
Trời Nam tan nát biết bao chương
Gươm giáo ngừng tay ở cuối đường
Cha mẹ đau nỗi da nấu thịt
Anh em khóc mộ cốt chôn xương
Người dân vui túi khi tan chợ
Con cháu tủi thân lúc tựu trường
Nước Việt còn trong cơn bão lụt
Dang tay đùm bọc với tình thương

5.
Thương kiếp bại nhân chốn ngục tù
Mỗi mòn rừng núi mấy mùa thu
Người đi còn giữ lòng căm hận
Kẻ ở chẳng quên nỗi oán thù
Thôn xóm phơi bày bao cảnh khổ
Thị thành chen chúc lắm bùn nhơ
Tìm đâu sao chổi chân trời sáng
Dải đất phương Đông vẫn mịt mù

6.
Mịt mù gió cuốn bụi trên đường
Mỗi mắt vùi trông suốt dặm trường
Bóng tối chưa tan kinh sám hối
Đêm dài còn giữ nỗi sầu vương
Hình xưa thấp thoáng thời mơ mộng
Bóng cũ vật vờ thuở nhiễu vương
Cùng rủ nhau về thăm cố quận
Còn đâu hoa bưởi ngọt ngào hương

7.
Hương mùa lúa chín, áng mây trôi
Tha thân anh em mấy tuổi đời
Xóm nhỏ lập lòe soi đóm sáng
Đồng sâu u tối ngựa ma trời
Lom khom bắt đé kêu rền rĩ
Chập chững đuổi trắng treo lẻ loi
Một thuở ấu thơ chưa loạn lạc
Mẹ ru con ngủ tiếng ời hời

8.

Ru hời êm dịu gió trăng lung
Tiếng hát nghìn sau nghĩa chẳng cùng
Quan họ nòi tình vui khắp xóm
Hò lờ mái đẩy rộn bờ sông
Quên đi một thuở tay chân trắng
Vượt cả trăm khoanh sắt máu hồng
Đủng đỉnh bò vàng vui tuổi hạc
Nắng chiều mây bạc gió thu không

9.

Thu không vang vọng đỉnh thanh cao
Ban bố bình yên khắp lũy hào
Một giải biên cương còn vững chắc?
Năm tầng trận địa có tiêu hao?
Kinh cầu siêu thoát cơn hư trần
Chuông gióng từ bi đọt sóng trào
Nghiêng mảnh trăng rằm soi tháp cổ
Giọt vàng linh hiển giữa đồng thau

10.

Đồng thau lẫn lộn chốn màn đen
Thôi vương làm chi cảnh nảo phiền
Đã hết cố sao còn cố chấp?
Chẳng còn mà lại cứ đua chen?
Trăm năm cuộc sống nhiều mê hoặc
Bảy chục vòng quay chút tỉnh điên
Quảng lại sau lưng điều tục lụy
Đầu gheñh thanh thảo bóng non tiên

11.

Non tiên ảo diệu bước phiêu bồng
Rực rỡ bình minh ánh sáng hồng
Lòng nhẹ tênh tênh mây tím biếc
Nước rờng ngát ngát nắng vàng trong
Thiên đàng hạ giới đây hay đó?
Thế giới thiên đình có lại không?
Trời đất lòng người vui rộn rã
Trùng khơi đưa sóng cánh buồm dong

8.

Ơi hời non nước chiến chinh lung
Mẹ ẵm con thơ chạy khắp cùng
Hà Nội phố phường bùng khói lửa
Long Biên thầy xác táp ven sông
Rời thành rừng núi tan bom đổ
Chạy giặc làng thôn nhuộm máu hồng
Trở lại nhà xưa hoa khế rụng
Thở dài cha đứng trắng tay không

9.

Không gian lồng lộng đất trời cao
Sừng sững thông xanh đứng tựa hào
Nhi nữ không sờn cơn bĩ cực
Lão nam chẳng quản tuổi gầy hao
Năm châu bát ngát tài năng gửi
Bốn bể bao la nhựa sống trào
Con cháu Trưng Vương lừng thế giới
Để gì mắt sáng lộn vàng thau

10.

Vàng thau, vàng đỏ, lẫn vàng đen,
Có xá chi đâu để nhuộm phiền
Thấy kệ người ham danh cãi cộ
Mặc cho kẻ hám lợi bon chen
Tránh ma vì sợ thành ma dại
Gặp quỷ không lo hóa quỷ điên
Một gánh hai bờ đầy chữ nghĩa
Hiền nhân tìm kiếm chốn thơ tiên

11.

Thơ tiên lạc cảnh nhược non bồng
Thấp thoáng bên hoa mấy bóng hồng
Nắng giải cỏ thơm vườn rực rỡ
Mây trôi nước biếc suối xanh trong
Vài giây thoát tục trời cho nhĩ
Mấy lúc quên đời người có không?
Vườn tượng (*) mỹ miều mời đón khách
Hẹn ngày hội mở lại thông dong

12.
Buồm dong đi tới chốn yên vui
Vang khắp trần gian tiếng nói cười
Cuối ngõ thặng hoa con bướm lượn
Đầu làng nương gió cánh đào rơi
Tuy già tâm trí còn soi mãi
Dấu cỗi hồn thiêng vẫn sáng hoài
Hoa nở nơi nơi mừng tuổi hạc
Cuộc đời thất thập hỏi rằng ai?

ĐÔNG ANH
2006

12.
Thong dong dạo bước quăng đường vui
Chẳng ngớt cho đi những nụ cười
Ca tụng hè sang hoa trắng nở
Đợi chờ thu tới lá vàng rơi
Đồng về bếp lửa nồng say đắm
Xuân đến thơ văn lai láng hoài
Cành liễu trên đời chưa ủ rũ
Hoàng hôn vẫn thắm kém gì ai?

NGUYỄN THỊ NGỌC DUNG
2006

Để cảm tạ cố Thi sĩ lão thành ĐÔNG ANH Nguyễn Đình Tạo (1933-2023) đã mời và gọi cảm hứng cho Nguyễn Thị Ngọc Dung họa bài xướng CỔ LAI HY và đưa bài họa HOÀNG HÔN THẮM của Ngọc Dung vào tập thơ xướng họa VUI TUỔI HẠC của ông xuất bản năm 2007, cùng quý Thi sĩ: Cung Diễm, Du Sơn Lãng Tử, Hà Thượng Nhân, Hà Trung Yên, Hồ Trường An, Huệ Thu, Mạc Lan Đình, Nguyễn Hà, Trần Đình Lộc, Trần Thiện Hiếu, Trần Văn, Trường Giang, Vệ Tuân, Vũ Bằng Đình và Tuệ Nga.
NGUYỄN THỊ NGỌC DUNG - 4/2024

Photo: Nguyễn Quốc Khải

MỘT BÓNG

*Tôi xuống phi trường O'Hare lúc nửa đêm,
Sau một chuyến đi xa về mệt mỏi,
Đám đông người đứng bên ngoài chờ đợi,
Đón người thân bằng ánh mắt, vòng tay.*

*Không có ai đến đón tôi đêm nay,
Nên chẳng cần vội vàng đôi chân bước,
Tôi lạnh lùng nhìn người ta nao nức,
Thấy đời mình là khoảng trống hư vô.*

*Không ai xách giùm tôi chiếc va ly,
Không ai nói với tôi lời tao ngộ,
Ra tới đường sao mắt mình cay thế?
Thì ra tôi đã khóc tự bao giờ!*

*Ánh đèn đường soi một bóng bơ vơ,
Khi tôi đứng chờ Taxi đến đón,
Thành phố gió Chicago thân thiết,
Bỗng chỉ là thành phố lạ đêm nay.*

*Chiếc xe lao đi trên con đường dài,
Đưa tôi trở về với căn nhà vắng,
Về thành phố Schaumburg, trời khuya lắm,
Gió Sshaumburg làm khô lạnh đôi môi.*

*Vâng, tôi biết là anh đã xa xôi,
Trong tình yêu không có tình thương hại,
Đường Ashling Court tôi còn ở lại,
Căn Condo trên đồi cỏ mượt mà.*

*Tôi mở cửa xách hành lý vào nhà,
Ánh đèn vàng lại soi tôi một bóng,
Tôi ngơ ngác tìm trong căn nhà vắng,
Tưởng như anh còn quanh quẩn đâu đây*

*Anh ơi, kể từ khi mình chia tay,
Tôi vẫn tưởng đã quên đi kỷ niệm,
Nhưng đêm nay đi xa về. Tôi biết
Đời vẫn buồn vì trống vắng không anh.*

Nguyễn Thị Thanh Dương

NẸO NHỚ QUÊ XƯA

sớm mai đây, ghé thăm miền xứ Nghệ
đảo chè xanh rập rờn gió, Thanh Chương
chốn quê nhà theo vào trong thơ nhớ
để mai nầy cả đất trời luyến thương

chiều quê hương những câu hò ví dặm
lời mẹ ru, con ghi dấu vào lòng
trái núi Hồng, rừng cây xanh màu thắm
bóng cha già, nước mắt đã trăm năm

tay nắng sạm, nhớ con đò bến đọ
mái chèo xưa khua sóng nước dãi dầu
dòng sông Lam, cánh thuyền chao niềm nhớ
mẹ chờ con bên ánh đèn khoắt khuya

nắng chiều nay rơi vàng trên bãi Lữ
mây rã rời, vẽ lại trái đơn côi
đã bao năm làm người con xa xứ
lệ voi đây, mơ ước ghé về thăm

chùa Hương Tích vẫn còn đây nỗi nhớ
mây khói xưa bay phủ cả núi Hồng
cõi non xanh, dáng sương chiều diệu vội
bóng Hương Tuyền nhẹ nhè trên mắt thương

chiều dạo bước lên vùng biên Nậm Cắn
đóa dã quỳ cài lên chiếc áo vàng
mẹ âu ơ giữa đất trời Noọng Đé
tiếng hò ru, niềm thương nhớ dịu dàng

chim cu kỳ khóc trời mây bịn rịn
ai đứng chờ nơi cuối bãi Thiên Cầm
mưa trong lòng, xin gọi về Hà Tĩnh
còn rơi đây trên biển lạ tha phương

điệu ca trù nơi quê nhà Cổ Đạm
dãy đèo Ngang vắt vương nhánh lệ buồn
trên đền Cũ, giọt mờ như trải thắm
một góc trời thương nhớ vẫn còn đây

ngày mới lên, con về theo nẻo đạ
ước nguyện thề trên từng mỗi nén hương
chùa Tây An và Miếu Bà Chúa Xứ
mãi nghìn đời, con yêu nhớ quê hương

đêm sáng trăng, giấc mơ về khe khê
mái trường xưa, Trà Cú gió bình bông
thôn Vàm Rây cũng dập dờn con nước
chốn quê nhà, trăm dòng nhớ mênh mông

chiếc võng xanh, âu ơ năm tháng đọ
người xa vơi, con làm gió bơ vơ
tóc mẹ bay như mây vương cảnh liễu
bến sông Tiền, con viết lại nghìn thơ

nắng Trà Vinh rải đầy trên vai mỏng
Ao Bà Om, từng gốc rễ quê nhà
gió Tịnh Biên, rừng Tràm đen miệt thứ
cuối nẻo đời, nhang khói gọi mẹ cha

mỗi sớm mai, con về thăm ngày tháng
hạt nồng nàn trên bến chữ xa xưa
lá thơ bay, một triền mây dĩ vãng
Việt Nam mình, nỗi niềm nhớ như mưa...

Trường Đình

UK, sương mù già 2024

Chùa Hương Tích

+ **Xứ Nghệ:** Là tên chung của vùng đất Hoan Châu cũ vào thời Hậu Lê, ngày nay là Nghệ An và Hà Tĩnh (tức là Nghệ Tĩnh, tên gọi trước 1991, sau này được tách ra làm 2 tỉnh riêng biệt). Biểu tượng nổi bật của xứ Nghệ là sông Lam và núi Hồng. Trước thời Hùng Vương, Nghệ An và Hà Tĩnh được gọi là nước Việt Thường, kinh đô là vùng đất bên chân núi Hồng Lĩnh. Riêng về Nghệ An ngày nay, đây là một tỉnh lỵ có diện tích lớn nhất của vùng Bắc Trung Bộ Việt Nam. Thành phố Vinh là trung tâm hành chính của tỉnh, cách Hà Nội khoảng 291 km. Nghệ An giáp ranh giới với các tỉnh Thanh Hóa, Hà Tĩnh, Biển Đông và Lào. Đặc sản của vùng đất Nghệ An là cháo lươn, tương Nam Đàn, bánh bèo, bánh mướt, cháo canh, bánh đa xúc hến, mực nháy Cửa Lò, cam Đoài, khoai xéo, cháo nghêu, bánh ngào, cá giò, chịn xồm (thịt chua kiểu Thái) và nhút Thanh Chương (món xơ mít chua, được coi là Kim Chi xứ Nghệ).

+ **Huyện Thanh Chương:** Nổi tiếng với ốc đảo chè xanh, nằm ở miền Tây xứ Nghệ, thuộc huyện Thanh Chương. Bên cạnh nhiều đồi chè xanh mướt là những hồ nước thơ mộng, lấp loé màu chè dưới nghìn trăm vệt nắng trải dài.

+ **Ví Dặm:** Còn viết là Ví Giặm, một thể loại dân ca rất phổ biến của 2 vùng đất Nghệ An và Hà Tĩnh, thuộc miền Trung Việt Nam. Hát Ví là hát tự do theo ngẫu hứng, không cần tiết tấu khuôn nhịp, và gắn liền với các sinh hoạt thường ngày được dân gian hóa, như ví đò đưa, ví đồng ruộng, ví trò non. Hát Dặm là thể hát có tiết tấu và khuôn nhịp rõ ràng, nội dung chủ yếu là để khuyên răn, can giữ, phân trần lý lẽ và giải bày tự sự.

+ **Núi Hồng:** Tức là ngọn núi Hồng Lĩnh, còn gọi là Ngàn Hống, Hồng Sơn, cách thành phố Vinh

khoảng 1 km. Đây là dãy núi nổi tiếng nhất của vùng đất Hà Tĩnh, và cũng là một trong 2 biểu tượng độc đáo của xứ Nghệ. Nơi đây có khoảng trên 100 ngôi chùa và đền miếu, trong đó có 2 ngôi chùa cổ nổi tiếng nhất là chùa Hương Tích và chùa Chân Tiên.

+ **Sông Lam:** Còn gọi là sông Cả, sông Nậm Khan, Ngàn Cả, Lam Giang, Lam Thủy, có chiều dài khoảng 300 km. Là một trong 2 biểu tượng nổi bật nhất của xứ Nghệ.

+ **Vùng Biên Nậm Cẩn:** Nằm bên biên giới Việt-Lào, thuộc huyện Kỳ Sơn, tỉnh Nghệ An. Vào cuối tháng 11, hoa dã quỳ rực nở ở các bản Noọng Dẻ và Tiền Tiêu. Đặc biệt nơi vùng Nậm Cẩn, mỗi tháng 2 lần có phiên chợ vào ngày 14 và 29 dương lịch, họp trên bản làng Đình Đam, xã Noọng Hét của nước Lào, để đồng bào 2 miền cùng trao đổi hàng hóa và vui say bên những chén rượu ngô một đêm không ngủ.

+ **Hoa Dã Quỳ:** Còn gọi là hoa Sơn Cúc, một loại hoa cánh vàng rất đẹp, rộ nở vào mùa thu (khoảng tháng 10 và tháng 11) trên các vùng đất mù sương Đà Lạt, Lâm Đồng, Bảo Lộc, Ba Vì, Gia Lai, Kon Tum, Mộc Châu, Sơn La, Nậm Cẩn.... Biểu trưng của Dã Quỳ là tình yêu thủy chung. Theo truyền thuyết kể rằng, thuở xa xưa có chàng K'lang và nàng H'limh yêu nhau tha thiết. Một ngày nọ, chàng K'lang vào rừng săn thú nhưng không thấy trở về. Nàng H'limh vào rừng tìm kiếm và sau cùng gặp chàng K'lang đang bị bộ tộc Lasiêng trói chặt và bắn chết. Bất chấp tất cả, nàng H'limh chạy đến hứng tên cho chàng và cùng chết với K'lang bởi những mũi tên ghen tuông của chàng LanRihn, con trai của tộc trưởng Lasiêng. Những cánh hoa Dã Quỳ là biểu trưng cho một tình yêu mãnh liệt và bất khuất của nàng H'limh.

+ **Bãi Lữ:** Một bãi biển đẹp thơ mộng của vùng đất Nghệ An, thuộc địa phận huyện Nghi Lộc, cách Cửa Lò khoảng 20 km. Bãi Lữ còn được biết đến như là một "Đà Lạt trên biển" của Nghệ An. Tên gọi bãi Lữ là lấy từ tên ngọn núi Lữ nơi đây.

+ **Chùa Hương Tích:** Nằm ở dãy núi Hồng Lĩnh, thuộc xã Thiên Lộc, tỉnh Hà Tĩnh. Là một trong 2 ngôi chùa Hương nổi tiếng ở Việt Nam, gắn liền với sự tích công chúa Diệu Thiện xuất gia tu hành nơi chốn Phật đài. Trên đường đến chùa Hương Tích, du khách sẽ đi ngang qua dãy núi Hồng Lĩnh, khe Quỷ Khóc và dòng suối Hương Tuyền.

+ **Chim Cu Kỳ:** Một giống chim di trú, có hình dạng giống chim Bồ Câu nhưng to lớn hơn, trung bình mỗi con nặng khoảng 1 kg. Cứ vào khoảng tháng 3 đến tháng 9 âm lịch, hàng nghìn chim Cu Kỳ bay về và sinh sống trên các huyện Cẩm Xuyên và Kỳ Anh của vùng đất Hà Tĩnh.

+ **Biển Thiên Cầm:** Một trong những bãi biển thơ mộng nhất của Việt Nam, trải dài 3 km, thuộc huyện Cẩm Xuyên, tỉnh Hà Tĩnh. Theo truyền thuyết kể rằng, thuở xa xưa khi vua Hùng trên đường xuống phương Nam, ghé vào đây và nghe sóng vỗ từ các thạch động như tiếng đàn vang dội. Vì vậy, nhà vua đặt tên là núi Thiên Cầm, có nghĩa là đàn trời.

+ **Hà Tĩnh:** Một tỉnh của miền Trung, thuộc vùng Bắc Trung Bộ, giáp ranh với Nghệ An, Quảng Bình và biên giới Lào. Hà Tĩnh cũng là quê quán của Hồng Ngư Cư Sĩ Nguyễn Nghiễm, cha của đại thi hào Nguyễn Du. Đặc sản của Hà Tĩnh gồm có bưởi Phúc Trạch, cam bù Hương Sơn, kẹo cu đơ, bánh đa vừng, giò lụa Hà Tĩnh, bánh gai Đức Thọ, mực nháy Vũng Áng, gỏi cá đục, ram bánh mướt, bánh bèo Hà Tĩnh, hến sông La, bún bò Đức Thọ, bún

thịt nướng, cháo canh và súp lơon.

+ **Làng Cổ Đạm:** Một xã thuộc huyện Nghi Xuân, tỉnh Hà Tĩnh. Là vùng đất nổi tiếng với các điệu ca trù truyền thống.

+ **Đèo Ngang:** Một ngọn đèo hiểm yếu của vùng đất Hà Tĩnh, dài 3 km, ranh giới giữa Hà Tĩnh và Quảng Bình. Đèo Ngang nổi tiếng trong thi ca bởi vẻ đẹp thơ mộng của nó đã làm đề tài cảm tác cho các tài tử thi nhân. Trong số các bài thơ vịnh cảnh đèo Ngang, có bài Qua Đèo Ngang của Bà Huyện Thanh Quan: "Bước tới đèo Ngang bóng xế tà, Cỏ cây chen đá lá chen hoa, Lom khom dưới núi tiêu vài chú, Lác đác bên sông rợ mấy nhà".

+ **Đền Cũ:** Còn gọi là Linh Từ Thánh Mẫu, nằm trên dãy Hồng Lĩnh, được xây dựng từ thời nhà Lê để phụng thờ Liễu Hạnh Công Chúa và ông Hoàng Mười.

+ **Chùa Tây An:** Còn gọi Tây An Cổ Tự, nằm bên chân núi Sam. Là một ngôi chùa Phật giáo được kiến trúc theo nghệ thuật Ấn Hồi, kết hợp với kiểu chùa cổ của Việt Nam. Một địa điểm hành hương lễ bái nổi tiếng và cũng là thắng cảnh đẹp của miền sông núi An Giang.

+ **Miếu Bà Chúa Xứ:** Còn gọi là Chúa Xứ Thánh Mẫu, nằm ở chân núi Sam, thuộc thành phố Châu Đốc. Là một trong những ngôi miếu lớn nhất ở Việt Nam hiện nay, có giá trị đặc biệt về tâm linh đối với người dân địa phương.

+ **Trà Cú:** Một vùng đồng bằng ven biển thuộc tỉnh Trà Vinh, giáp với sông Hậu. Nơi đây, có nhiều cảnh chùa rất ấn tượng, đặc biệt là chùa Vàm Rây (còn gọi là chùa Phật Nằm) ở ấp Vàm Rây, thuộc xã Hàm Tân, với tượng Phật Thích Ca

nhập Niết Bàn được thếp vàng dài 54 km.

+ Dòng Mê Kông: Là một trong những con sông lớn nhất trên thế giới, bắt nguồn từ Tây Tạng, chảy qua các nước Trung Quốc, Lào, Miến Điện, Thái Lan, Campuchia và đổ ra Biển Đông ở Việt Nam. Đoạn phân lưu chảy trên lãnh thổ Việt Nam gọi là Cửa Long Giang (tức là sông Cửa Long chín cửa, còn gọi là sông Cái) chia làm 2 nhánh: phần hạ lưu bên trái (tả ngạn) của Mê Kông gọi là sông Tiền (tức là Tiền Giang), và phần hạ lưu bên phải (hữu ngạn) của Mê Kông là sông Hậu (tức là Hậu Giang, còn gọi là sông Ba Thắc, chảy qua các tỉnh Châu Đốc và Long Xuyên).

+ Trà Vinh: Một tỉnh nhỏ ven biển, thuộc miền đồng bằng sông Cửa Long, cách Cần Thơ khoảng 100 km và cách Sài Gòn khoảng 200 km. Nằm giáp biên giới với Vĩnh Long, Sóc Trăng, Bến Tre và Biển Đông. Trước năm 1732, vùng đất này được gọi là Trà Vang, sau này người dân địa phương đọc trại là Trà Vinh. Trà Vinh có bờ biển dài trên 65 km, với bãi biển nổi tiếng nằm trên khu du lịch Ba Động.

+ Ao Bà Om: Còn gọi là Ao Vuông, một thắng cảnh nổi tiếng tại Trà Vinh, với những cây cổ thụ có các hình thù gốc rễ rất kỳ dị. Theo truyền thuyết của người Khmer kể rằng, trong một cuộc thi đào ao giữa nam và nữ, người dân thuộc phái nữ với sự chỉ đạo của Bà Om đã thắng cuộc thi, từ đó ao này được gọi là Ao Bà Om để ghi nhớ công lao của người phụ nữ tài trí.

+ Chợ Tịnh Biên: Là khu chợ biên giới thuộc huyện Tịnh Biên, tỉnh An Giang, nằm cách cửa khẩu hải quan Việt Nam và Campuchia khoảng 2 km. Hàng hóa bày bán ở chợ gồm đủ các loại mặt

hàng, từ mỹ phẩm nội ngoại cho đến thực phẩm khô mắm và các vật dụng thông thường như áo quần, mũ nón, túi xách, giày dép. Đặc biệt ở khu chợ Tịnh Biên còn bày bán rất nhiều những loại sinh vật như rắn trun, rắn mối, rắn hổ, rắn đuôi chuông, rết, bò cạp, bồ củi, nhện hùm, mối chúa, bìm bịp, bọ rầy, tắc kè, thằn lằn... Du khách có thể mua tươi sống, hoặc thưởng thức những ấn tượng đặc sản này ngay bên hẻm chợ, lai rai với vài cùm rượu còn trùng quý hiếm cho thêm phần bổ dưỡng du dương.

+ Rừng Tràm Trà Sư: Là cánh rừng Tràm ngập nước mặn, thuộc ấp Văn Trà, gần khu vực núi Trà Sư của huyện Tịnh Biên, An Giang. Cách Châu Đốc khoảng 30 km và nằm sát biên giới Campuchia khoảng chừng 10 km. Đây là nơi cư trú của hơn 70 loài chim cò, đặc biệt là cò lạo và cò cổ rắn quý hiếm. Rừng Trà Sư có vẻ đẹp thiên nhiên quyến rũ, gây nhiều ấn tượng cho khách tham quan. Theo phiên âm tiếng Khmer thì Trà Sư có nghĩa là ông thầy tu. Thời điểm du lịch lý thú là vào mùa nước nổi, khoảng tháng 9 đến tháng 11, với xuồng chèo tay len lỏi vào các góc ngách của những tán tràm hoang dã miền miệt thứ.

Về ngắm lại quê xưa

ta về ngắm lại dòng sông cũ
ơ đất Tam Kỳ yêu dấu ơ
còn đó bên sông cây liễu gãy
người xưa đâu nhỉ? vắng lâu rồi
Kỳ Hưng tháp đỏ phai màu gạch
Cầu Sắt nghiêng soi bóng nước trôi
Phường Một rực vàng màu hoa cải
Nhà Thờ lặng lẽ đứng mờ cô
đâu trường Nguyễn Dục thời xa vắng
mát dấu như em, bốn hướng đời
Lợi Ký đẩy thuyền qua bến lạ
Cơm gà còn nhớ khách ngược xuôi
chân qua Tịnh Độ nhìn hoa sứ
vọng tiếng chuông khua bước rã rời

Nam Ngãi ngày nào trang sách mở
cúi nhìn Cầu Cổng sầu khôn nguôi
cọc đèn xanh đỏ như trơ trên
ngắm dãy xe thô đứng xả hơi
tất bật Chợ Đùn quang gánh nhỏ
người qua không nhận dấu chân người
ngả lên Tiên Phước nghe mùa gió
gửi chút hương nồng mệt cá tươi
Chợ Mới trôi về cùng quá khứ
bâng khuâng như kẻ bước qua thời
rêu phong Khổng Miếu hàng cây rũ
ga vắng chiều xa mây vẫn trôi...

Mạc Phương Đình

THÁNG TƯ BUỒN

Tháng Tư buồn cảm một vắn thơ,
Chạnh nỗi niềm riêng mãi đến giờ.
Chinh chiến bữa vầy thòi tuổi mộng,
Khói mây bao phủ quăng đời mơ.
Đã nghe u ẩn hồn sông núi,
Mà nhớ băng khuâng cõi nước bờ.
Lưu lạc bốn phương trời viễn xứ,
Quê hương đất Mẹ hẹn mong chờ.
April 2024

Phùng Trần

Bài họa

NỖI BUỒN VIỄN XỨ

*Nỗi buồn viễn xứ gửi vào thơ,
Lữ khách tha hương mãi tới giờ.
Cảnh cũ hiện về trong giấc mộng,
Người xưa thấp thoáng giữa cơn mơ.
Tháng tư tang tóc đau lòng mẹ,
Khói lửa tràn lan ngập cõi bờ.
Bốn chín năm rồi xa cố quận,
Thương quê dỗi mắt ngóng trông chờ.*

Virginia, April 2024

Ngô Văn Giai

Tình Thơ Thứ Sáu

*Thứ sáu tình thơ anh vẫn viết
Nghe lòng xao xuyến buổi hè sang
Làm sao quên thuở ngồi chung lớp
Tan học bên nhau trước cổng làng*

*Theo dòng đời trôi mình xa vắng
Anh đã ra đi mộng viễn phương
Thời cuộc đổi thay hòa vận nước
Đôi bờ trần trở biệt trùng dương*

*Tà huy bóng xế ngoài song cửa
Gặp gỡ làm chi phải cách ly
Đưa tiễn phút giây hồn ngán lệ
Mong gì tìm lại bóng Xuân thì*

*Hè về vạt nắng phai màu tóc
Nỗi nhớ mông lung chạnh cõi lòng
Kỷ niệm xa xưa đêm thổn thức
Gửi tình theo gió lệ rưng dòng*

ĐT Minh Giang

XÁ CHI TÁM NGỌN GIÓ ĐỜI

Được rồi **MẮT**, Khen rồi **Chê**
Vinh liền tới **Nhục**, Sướng kẻ **Khổ** đau
Gió đời tám ngọn trước sau
Luôn gây loạn động, đua nhau dâng trào.

*

- **ĐƯỢC** khi lợi lộc tuôn vào
Thấy mình hưng thịnh, dạt dào sướng vui
Hưởng lợi, thích thú mãi thôi
Thắng rồi ngã mạn, thanh thoi tự hào!
Đến khi **MẮT**, bị tổn hao
Thấy mình thua thiệt, lao đao tâm hồn
Ngán ngợ, tiếc nuối, đau buồn
Chỉ vì lỗ lã mãi luôn mượn phiền!
- Nghe lời đồn đãi ngợi **KHEN**
Mê câu tán tụng chẳng thềm nghĩ xa
Vênh vang trong cõi ta bà
Danh thơm, tiếng tốt cho là đúng thôi!
Bị khinh **CHÊ** sẽ tức thời
Giận câu chỉ trích, hận lời gièm pha
Bất an, tự ái xót xa
Bực vì tiếng xấu khó mà lặng thinh.
- Được ca ngợi thấy quang **VINH**
Nghe câu tâng bốc nghĩ mình nhất thời
Oai danh tưởng nổi nhất đời
Tâm đầu còn tỉnh để rồi xét suy!
Thấy mình **NHỤC** nhả nã nề
Khi người khiển trách, khinh chê, coi thường
Sinh phiền muộn, thấy tổn thương,
Nhục nhằn kiếm cách tìm đường thanh minh!
- **SƯỚNG** khi hạnh phúc, an bình
Thuận duyên mãn nguyện đời mình thăng hoa
Thành công, vui sướng chan hòa
Lạc quan cứ nghĩ “ta” là trường sanh!
Đến khi **KHỔ** não vây quanh
Chướng duyên cơ cực trở thành đắng cay
Bi quan, nản chí, hao gày
Thân tâm cảm thấy đọa đày, bất an!

*

Nhân sinh trong cõi dương gian
Mãi lao đao bởi tám làn gió trên
“Khen-Chê”, “Được-Mắt” luân phiên
“Nhục-Vinh”, “Sướng-Khổ” triển miên rồi bời.
Gặp thăng trầm của kiếp người
Giữ tâm bất động ta thời sống vui
An nhiên, xả hết chuyện đời
Sống trong chánh niệm thanh thoi vô bờ.
Noi gương mặt đất trơ trơ
Thơm hay thối, sạch hay dơ xá gì
Dù ai đổ xuống vật chi
Đất bình thản nhận không hề trách than!
Noi gương hoa lúc đông sang
Chịu sương thấm lạnh
phủ phàng tang thương
Khi xuân tới rức ánh dương
Hoa mai nở rộ thơm hương dịu dàng!
Hãy như tảng đá vững vàng
Há đâu bão táp dễ dàng chuyển lay,
Hãy như sư tử mạnh thay
Há nghe tiếng động run ngay thân mình,
Hãy như gió lướt an bình
Để gì mắc kẹt trong màn lưới giăng,
Hãy như tê giác hiền ngang
Một mình vững bước thênh thang núi đồi!
Gió xô sóng cuộn trùng khơi
Nhưng rồi biển lặng nước thời êm xuôi!
Gió gào loạn động đất trời
Quay cuồng thổi tới nhưng rồi sẽ tan!
Gió lay rung chuyển thế gian
Vô thường bản chất gió tàn mau thôi!
“Bát phong” tám ngọn gió đời
Giữ tâm bất động ta thời xá chi!

Tâm Minh Ngô Tằng Giao

THE HORSEMAN

I heard a horseman
Ride over the hill,
The moon shone clear,
The night was still;
His helm was silver,
And pale was he;
And the horse he rode
Was of ivory.

Walter de la Mare (1873-1956)

NGƯỜI CƯỚI NGỰA

Văng vẳng tôi nghe thấy tiếng người
Rộn ràng cưỡi ngựa phóng qua đồi
Trắng vàng ngời sáng soi muôn lối
Đêm vắng im lìm phủ khắp nơi
Cương ngựa long lanh phô ánh bạc
Bóng người thấp thoáng ẩn sương trời
Ruổi rong chú ngựa trên đồi vắng
Thấp thoáng thân ngựa vạm dậm chơi.

Tâm Minh Ngô Tằng Giao

(chuyển ngữ)

Sen Sacto

Cả một vùng sen nơi Sacto
Nở chào du khách viếng thành đô
Màu hồng tinh khiết soi gương nước
Cánh trắng trinh nguyên tỏa mặt hồ
Xanh lá hoang sơ vươn thẳng tắp
Vàng đài trang trọng khép đơn cô
Nghe hương thoang thoảng mùi thanh tịnh
Thế tục chừ quên mọi ý đồ...

Githéa Hoàng Hy

Sen Tịnh Tâm

*Ngàn trắng muôn hồng sắc điểm tô
Tịnh Tâm sen nở giữa kinh đô
Gió đưa hương nhẹ say lòng khách
Mây tản trời xanh lộng đáy hồ
Nọ đảo Bồng lai nằm vọng nguyệt
Kia lâu Thủy tạ đứng sâu cô...
Lòng sen sợi ngó còn vương ý
Vẳng khúc Nam Phong gợn thủy đồ**

Quang Hà Kính Họa

** Khúc Nam Phong thường được hát trên gác Nam Huân giữa Hồ Tịnh Tâm khi có các vị vua triều Nguyễn về ngự, ca ngợi cảnh an lạc thanh bình.*

HÀNH TRÌNH

*Gậy trúc chống lưng còng
Tìm đường ra biển đông
Dã tràng còn giỡn cát
Sóng gợn nguyệt bình bông
Lên núi kiếm nguồn sông
Thành thoi cánh hạc hồng
Trông ngân hà lấp lánh
Châu ngọc sa muôn dòng.*

Lý Hiểu

Nghiêng nón hứng nắng vàng quê mẹ
Gửi người ly khách, mộng dờ dang ...
"thi, thơ, ái, lực"
Vũ Hối

**Nghiêng nón hứng nắng vàng quê mẹ
Gửi người ly khách, mộng dờ dang ...**

Thơ & ảnh, thư họa: **VŨ HỐI**

TRẢ NHỚ VỀ KHÔNG

Ngày xưa chào mẹ ta đi
Mẹ ta thì khóc, ta đi thì cười.
Mười năm rồi lại thêm mười
Ta về thì khóc, mẹ cười, lạ không.
Ông ai thế? Tôi chào ông
Mẹ ta trí nhớ về mênh mông rồi.
Ông có gặp thằng con tôi
Hao hao ... Tôi nhớ ...
Nó ... Người như ông...
Mẹ ta trả nhớ về không
Trả trăm năm lại bụi hồng, rồi đi.

Đỗ Trung Quân

RETOUR AU NÉANT

*Je quittais ma mère qui riait,
Et pourtant moi, je souriais.
Dix ans déjà, et puis vingt ans
Je revenais pleurant, elle, riant.
"Bonjour, qui êtes-vous?", me disait-elle
Les yeux vagues, d'une voix irréelle.
"Avez-vous vu mon fils, dites-moi,
Il vous ressemble bien, je crois."
Ses mots me semblaient lointains,
J'avais le coeur lourd, mes espoirs vains.
Ma mère, sa mémoire d'antan,
Elle l'a renvoyée au néant...
Cent ans s'envolant aux poussières,
Je ne la reverrai plus jamais, ma mère....*

(traduction de **Diễm Hoa**)

VĂN HỌC CỔ THƠM - BỐN MÙA THƯƠNG NHỚ

*Xa quê nỗi khổ vấn vương đời
Thương nhớ BỐN MÙA khó thể vơi
XUÂN đến ngàn mai sâu góc biển
HÈ sang dáng phượng rũ bên trời
Vàng phai THU tản mây ngừng lượn
Tuyết đọng ĐÔNG về gió sững phơi
Tri kỷ ai người yêu cố quốc
Nâng ly mấy giọt lệ thơ mời.*

*

*Thơ mời VĂN HỌC trở muôn hoa
Vườn nội CỔ THƠM trải bút ngà
Việt Ngữ tung hoành XUÂN Tết đến
Thi bài lả lướt tiết HÈ qua
THU khơi dòng nhạc hồn xao xuyên
ĐÔNG chuyển cung đàn nốt thiết tha
Đất Mẹ trông vời xa tím tắp
BỐN MÙA thương nhớ mãi quê Cha.*

Phượng Hoa - APR 20, 2024

CA DAO NGÀY CŨ

Bỗng dưng lòng chợt thấy buồn
Thấy đời con nước xa nguồn vợi xa
Nửa trăm năm kể như là
Ngàn năm chân bước chưa qua vũng buồn

Buồn quê hương dạ héo mòn
Trăm năm còn mất giữ tròn hương hoa
Chẳng đi cũng đến thôi mà
Cuộc đời là một giấc mơ vô thường

Một đời người hai quê hương
Nửa về nửa ở dọc đường băng khuâng
May mà có anh đi cùng
Bước đời cuối nẻo giữa vùng mưa sương

Vẫn còn ám áp yêu thương
Thời gian dài ngắn cuối đường ta đi
Quê hương biết nói thêm gì
Ngàn trùng xa cách có khi lạnh lòng

Máu tim cứ nhỏ từng dòng
Mỗi năm lại đến một lần tháng Tư
Người mở hội kẻ ưu tư
Trang thơ mình viết dường như nát nhàu

Tránh sao khỏi tiếng thơ sầu
Tháng Tư còn đó nỗi đau còn đầy
Mấy nghìn ngày bị đọa đầy
Thiếu cơm thiếu áo buồn thay lẽ đời

Buồn này không thuở nào nguôi
Tình quê hương vẫn muôn lời thiết tha
Gió đưa khóm trúc la đà
Chim kêu vượn hú chỉ là trong mơ.

Song Hoa 03/20/2022

ĐỜI LÀ GIẤC CHIÊM BAO?

Sáng nay mưa rót dầm ba hột
Chưa ướt đường thơ mây xám giăng
Ngọn gió heo may vừa trở gót
Hồn thơ gợn gợn chút lẫn tẩn

Hôm nay Đông Bắc trời không mưa
Chút gió heo may lạnh đã thừa
Thư thả ra đường thông thả bước
Thấy đời là cả một trời mơ

Thời gian cứ mãi chuyển xoay vần
Chớp mắt thấy đời trắng tuyết sương
Còn gặp nhau đây là diễm phúc
Lời nào nói hết nghĩa yêu thương

Đời người như một giấc chiêm bao
Tình mãi cho nhau những ngọt ngào
Còn mất bay vèo trong phút chốc
Yêu thương tròn vẹn nghĩa thanh cao

Đường về Tây Bắc hãy còn xa
Đừng để tình thơ chữ nhạt nhòa
Gắng giữ tim lòng son với sắt
Mối tình thơ mãi ngát hương hoa

Tình có trăm năm mộng chứa chan
Yêu thương kết nụ đẹp vô ngần
Tình thơ mình vẽ vàng trắng mộng
Và những mùa Thu ngập lá vàng

Sáng nay mưa rót dầm ba giọt
Tôi thả hồn thơ với tiếng lòng
Nửa đoạn đường trần chưa mở gót
Mơ màng nhưng nhớ đã vàng sân!

Song Hoa 08/19/2022
(Hoa Văn & Bùi Mỹ Hoa)

Hỏi bao nhiêu tuổi

Hỏi bao nhiêu tuổi là già?
Xin thưa quý vị Ông Bà như sau:
Đời người thắm thoát qua mau
Những ngày thơ ấu theo nhau qua vèo.

Con người bất kể giàu nghèo
Phù Vân cuộc sống bọt bèo nổi trôi.
Bon chen thù oán ỉ ôi
Vô tâm ích kỷ cái Tôi ngất trời.

Tương lai còn ở xa vời!
Yêu thương chia sẻ được Trời ban ân
Những người độc ác bất nhân
Theo luật nhân quả tâm thân đọa đầy!

Ân tình chân thật vui vầy
Bạn xưa Trường cũ Cô Thầy kính yêu
Đời người dài có bao nhiêu?
Người thọ trăm tuổi không nhiều lắm đâu!

Trần gian bãi biển nương dâu!
Lo âu mất ngủ đời dâu kéo dài
Mỗi người số phận an bài
Chữ Tâm so với chữ Tài gấp ba!

Con người già trẻ do Ta
Được năm mươi tuổi làm Cha lần đầu
Sáu mươi chuẩn bị làm giàu
Tới bảy mươi tuổi bắt đầu ăn chơi

Tám mươi tuổi mới nghỉ ngơi
Chín mươi tuổi vẫn rong chơi khắp trời!
Khi tròn trăm tuổi cuối đời
Tuổi vàng con cháu đón mời ăn khao.

Cuộc đời này giặc chiêm bao
Sống vui khỏe mạnh ước ao mọi người
Tin yêu môi nở nụ cười
Dù cho trăm tuổi lòng người trẻ tươi.

Mến chúc quý bạn và các em đang ở tuổi vàng thành thời sẽ trẻ mãi không già - Thái Hưng/PGH

Kiếp Hoang Dại

Chưa trọn vẹn chào đời

Thân em đã xé rách.

Nhưng em nào oán trách gió vô tâm.

Lỡ kiếp dại hoang em vẫn âm thầm

Nuốt cay đắng gượng cười chờ nắng sáng.

Githéa Hoàng Hy

Đóa Sơn Trà

*Đóa Sơn trà trắng ngần
Trong nắng sáng choàng nâng
Trần ước mơ thần thoại,
Chưa lấm bụi hồng trần...
Xin thời gian chậm bánh
Cho hoa trọn tình ân.*

Githéa Hoàng Hy
Santa Clara, 03/2024

Ảnh & thơ pháp: **Vân Hà**

**Lương đời nắng xuống rừng rừng
Níu tay em lại xin đừng hoàng hôn.**

Thơ: **Phan Khâm**

HOA NỮ BAO GIỜ

*Hoa ơi hoa nữ bao giờ
Sao hoa không hẹn không chờ đợi ai
Hoa cau hoa bưởi hoa lài
Hoa lan hoa huệ hoa cài tóc em
Còn hoa nào nở về đêm?
Cho người say đắm triền miên hoa quỳnh
Em cười môi mọng xinh xinh
Hoa cười gió mát trăng thanh ngọt ngào
Đưa người về giữa chiêm bao
Như ai đang nhớ má đào mắt xanh
Hoa hồng hoa cúc hoa chanh
Trăm hoa không chỉ riêng mình biết thương
Ai về thơm dạ lý hương
Cho tôi trăm mối tơ vương cùng nàng*

*Muôn màu xuân mới vừa sang
Trên cành cây biếc có đàn bướm bay
Tưởng mình đi gió về mây
Không ngờ đang tận cuộc say mơ màng
Làm sao dứt được đa đoan
Làm sao em thật đoan trang mỹ miều?
Con tim lý lẽ tình yêu
Không ai hiểu nổi theo đường mình suy
Nếu hoa chỉ một tường vi
Cuộc tình trói buộc làm gì giây oan!*

Phan Khâm

CHỢT NHỚ

*Một chùm hoa gạo đỏ
Bát ngát một trời xanh
Chao ôi! thềm nổi nhớ
Thăm thẳm cõi quê mình.
Giêng hai còn rét ngọt
Tháng ba rét nàng Bân
Sen hồ biêng biếc lá
Cỏ dại đóa trinh ngần.
Sáo diều ngậy ngất gió
Hạ đỏ giọng ve ngâm
Nắng vàng thơm cuối ngõ
Khói biếc chiều phân vân.
Khóm trúc lay bờ giậu
Thấp thoáng mảnh trăng non
Sân nồng hương hoa bưởi
Lúng liếng tuổi xuân tròn.
Bao năm nường đất khách
Bạc đầu tư cố hương...*

HOÀNG SONG LIÊM

HUẾ NGÀY VỀ

*Trở về thăm lại Huế thân thương,
Đường xưa lối cũ nắng hè vương.
Trường Tiền mấy nhịp tình xưa lỡ,
Bến vắng thuyền trôi lạc nẻo đường.*

*Im lìm trường cũ cảnh đổi thay,
Ve sầu rền rĩ khóc thương vay.
Nhật cánh hoa rơi màu huyết thắm,
Lòng chùng luyến tiếc mắt mờ cay.*

*Ngự Bình đỉnh núi áng mây trôi,
Hò hẹn ngày vui đã xa rồi.
Mộng ước ngày xanh tàn năm tháng,
Úa vàng theo bóng nắng chiều rơi.*

*Lối về hun hút bóng đêm thâu,
Sương gió phiêu phai bạc mái đầu.
Đất mẹ quê hương chừ xa lạ,
Ai người tri kỷ thấu lòng đau.*

Như Liên

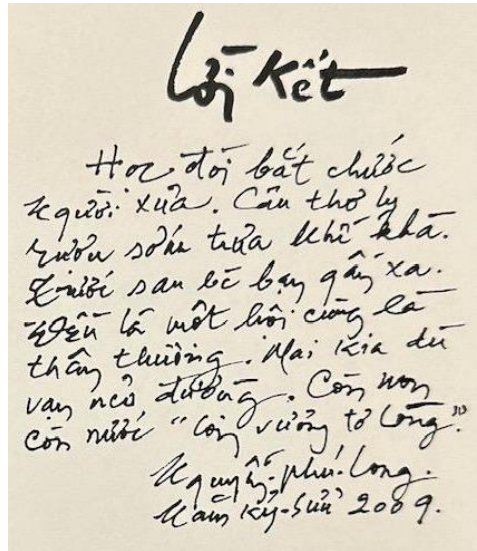
TÌM VỀ KỶ NIỆM

*Về đây ngắm lại dòng sông
Tìm trong đáy nước bóng hồng năm xưa.
Về đây tâm tã chiều mưa,
Trôi bao nỗi nhớ, vẫn thừa yêu thương.
Về đây tóc điểm màu sương,
Ngõ ngang giữa chốn cố hương điêu tàn
Về đây phượng thắm hè sang,
Ve sầu rền rĩ hỏi han chuyện lòng.
Nơi này thơ ấu tuổi hồng,
Một thời áo trắng bành bồng tóc mây.
Tình đầu ngây ngất men say,
Hoa hồng một đóa trao tay ngọt ngào.
Mô rồi ngày cũ thắm màu,
Mô rồi tình cũ xuyên xao tim này,
Góp gom kỷ niệm về đây,
Dòng sông bến nước cỏ cây vương buồn.*

Như Liên

THÁNG 4 LẠI VỀ,
TƯỜNG NHỚ NHÀ THƠ NGUYỄN PHÚ LONG

Thủ bút Nhà thơ Nguyễn Phú Long
(Trong Thi tập CÒN VƯƠNG TƠ LÒNG)

Từ DÒNG THẠCH HẪN lời DC

Đôi bờ... đá đổ mồ hôi.
Phát phơ một dạo nổi trôi âm thầm
Hai thằng... tôi với Phan Khâm
"Bên Dòng Thạch Hãn" * àm àm đạn bay
Washington gặp nơi đây,
Lang thang, rong ruổi, lát lầy quê người
Câu thơ xen kẽ khóc cười.
Ôi chao! Mau hí? Cuộc đời dần phai.
"Dòng Sông Thao Thức" * nhớ ai.
Kiếp tằm nói mãi vẫn dài trao nhau.

NGUYỄN PHÚ LONG (Thi tập Còn Vương Tơ Lòng)

* 2 tập thơ của Phan Khâm

CHUYỆN TÌNH CHINH PHỤ

Chàng đi vào cõi gió mưa
Nàng về lẽ bóng, Trăng khuya u hoài
Chơi vui ... tình khúc ngâm ngùi
Đàn lên phím nhớ! Gió khơi nỗi hàn!

Cung Sầu thao thức ... non ngàn
Cung Đau sâu thẳm ... Võ vàng Thờ, Không!
Người đi thỏa chí tang bồng
Thương nàng Chinh Phụ son hồng biếng tồ ...

Chuyện tình từ thuở xa xưa
Đã thành giai thoại! Ngàn Thu Cẩm Hoài!
Sầu lên cao vút đỉnh trời
Âm thầm ý Biển ru đời trầm luân,

Chinh Phụ Ngâm! Giọt Lệ Thâm ...
Ai lên Quán Gió! Tìm Xuân! Áo Hình!
Lênh đênh! Tiếng Hát Ru Tình ...
Biển, Trời thăm thẳm ... Bồng bênh Mây trôi...

Chuyện Tình Chinh Phụ! Nước Tôi.
HỒN ĐÔNG PHƯƠNG SÁNG!
RẠNG NGỜI CHÂN NGUYỄN ...

Tuệ Nga

(Oregon, Miền Tây Bắc,
Thành Phố: Hoa Hồng,
Năm Rồng 2/22/2024)

CHUYỆN TÌNH CHINH PHỤ

Thơ: Tuệ Nga - Phổ nhạc & hoà âm: Quang Đạt - ca sỹ: Vân Khánh

 <https://www.youtube.com/watch?v=10AXnuW58Uk>

CÓ THUYỀN VỀ BẾN CHÂN TÂM

Khoảng Không! Khoảng Không!
Mang mang ... Bất tận ...
Khoảng Không! Mây trắng bành bồng!
Khoảng Không! Thơ Viết mênh mông ...đoạn trường...

Tháng Tư! Hồi Tưởng! Tang Thương!
Tháng Tư 49 năm trường Điều Linh ...
Vào Thơ. Ai Viết tâm tình,
Lòng Đau! Quốc Nạn! thương mình, thương ai ...

Chỉ nghe tiếng Gió thổi dài!
Ngàn năm u uẩn ... thương hoài Quê Xưa ...
Thôi về, đóng cửa Thăm Ru!
Nằm im đi nhé... Tháng Tư Sầu Dài ...

Trăng khuya soi sáng Rừng Mai!
Hồi Chuông Bát Nhã ... Cứu Đời trầm luân,
CÓ THUYỀN VỀ BẾN CHÂN TÂM
Rừng khuya Mai Nở! Ngát Xuân An Bình ...

Lâng Lâng Khúc Hát Ru Tình!
Trăng Xanh Mầu Nhiệm! Gió Lành Muôn Phương...

TUỆ NGÀ

Oregon, Miền Tây Bắc/ mấy Dòng Cảm tác -
Chiều 29-Tháng Tư-2024 / **49 Năm THÁNG TƯ!**

MỘT NÉN HƯƠNG LÒNG

*Bốn chín năm qua mắt nước rồi
Nửa đời xa cách núi sông ơi
Tháng Tư Xuân Lộc hồn chinh chiến
Danh tiếng bao năm thật tuyệt vời.*

*Đốt nén tâm hương ghi nhớ lại
Bao nhiêu đồng đội đã xương phơi
Một trang hùng sử vang sông núi
Giữ trọn linh hồn đất nước tôi.*

*Lai Khê tang chế còn in dấu
Tướng tử theo thành bao lệ rơi
Tháng Tư vết thương còn nguyên vẹn
Thắng bại hơn thua tại thế thời.*

*Nước mắt nhà tan đau số phận
Tha hương ngày tháng lạnh lùng trôi
Tâm hương một nén dâng hồn nước
Dâng cả hồn đau mãi nhớ đời.*

Maryland, Tháng Tư 2024

Đăng Nguyên

THEO VẾT TÌNH TAN

Đưa tay chặn giữ trái tim
Quả sầu nặng quá rót chìm hư không
Đôi chim trong tổ bênh bồng
Vụt bay ra chốn bụi hồng hoang mê

Nghe như tiếng hát vọng về
Hàng cây quá khứ nẻo hoàng hôn
Chiều phai từng giọt nắng buồn
Quạnh hiu bao nỗi đập dồn cách ly

Mây buồn, rẽ cánh từ quy
Quê hương, thân phận, phân kỳ đã quen
Trong tay người có trái tim
Trong thơ ta có nỗi niềm thủy chung

Trái tim tươi thắm đầy lòng
Lỡ rơi vì một phút không nồng nàn
Cùng nhìn theo vết tình tan
Hỡi anh yêu dấu, em đang nhớ người

CAO MỸ NHÂN

SO LE

Khi người muốn hiểu làm ta
Là người đã có ý tà trong tâm
Khi người suy nghĩ phân vân
Là người những muốn hiểu làm ta thôi

Thật ta đứng vững giữa trời
Bao phen chìm nổi cuộc đời vẫn ngay
Giáng, thẳng nơi cõi sống này
Chẳng là chi khiến vơi đầy hư danh

Khi người tưởng yển hoá anh
Chim kia hát lúc trong thanh, trầm buồn
Làm sao rõ được đáy lòng
Tuyệt cùng tư tưởng, để không hiểu làm

Thế thì xuyên suốt trăm năm
Mấy ai không lỡ một lần trái sai
Dấu cho nay đúng, làm mai
Như hình với bóng vốn hoài so le

Người làm ví tựa con mê
Dấu ta đúng cũng khó bề bớt, thêm
Khi người hiểu được cây im
Là không gió bão quật mềm cội hoa ...

Hawthorne, 30/12/2005

CAO MỸ NHÂN

HÌNH NHƯ

Hình như mưa ở chân mây
Sao mưa không đến nơi này nắng hanh
Bỗng dừng lại muốn giận anh
Nhưng chưa tìm được lỗi, đành lặng im

Hình như cuối biển cánh chim
Đang bay, như muốn đi tìm niềm vui
Dấu xa tí tắp trên trời
Còn em nhớ mãi giọng cười xưa nay

Hình như em muốn trong tay
Anh ngưng bận rộn, một ngày rảnh rang
Đưa em tới cõi mơ màng
Thong dong tìm cửa thiên đàng, đọc thơ

Hình như anh muốn giả lơ
Hay em đang thử giả vờ yêu thôi
Lỡ em say đắm thật rồi
Thì anh khổ lụy bao lời nhỏ to...

CAO MỸ NHÂN

Tiền Xưa

Nhìn tiền "hiện tại" cầm trên tay,
Nghĩ đến" tiền xưa", thuở trước đây
Mờ "nét-uốc" coi khác hoặc giống (1)
Trả lời, chẳng thể như ngày nay.

Trước kia, kim loại dùng làm tiền,
Vật liệu có nhiều, có tự nhiên
Giá rẻ, tiện cho việc chế tạo
Chẳng cần bày vẽ chỉ thêm phiền.

Tiền xưa, tính loại kể như hai,
Tiền, Tổ Tiên ta, đều đã xài
Đó chính là "Tiền Quý" với "Gián"
Gián bằng nửa Quý, tính không sai.

"Tiền Gián," giá là ba trăm đồng,
Và chẳng được dùng, ở xứ trong (2)
Tiền Gián làm bằng chì với kẽm
Nhỏ hơn và mỏng chẳng ai mong

Quan tiền Quý, giá hai nhân ba,(3)
Đáp số, sáu trăm vừa hiện ra
Cùng mệnh giá, nhưng hai loại khác
Chuyện gì sẽ xảy đến cùng ta?

Bình thường, thì chẳng có làm sao,
Khi nhiệt trong cơ thể bị cao
Việc gấp, nên cần đi đến chợ
Cam đoan, chẳng nhớ loại tiền nào.

Trả nhầm tiền, nếu chủ hàng hiền,
Lúc đó, kể như đã gặp hên
Không tiếng, ồn ào, náo loạn chợ
Rất may, tôi chẳng ở thời trên.(4)

KHA OANH

- (1) Network
- (2) Miền Nam VN
- (3) Còn gọi là tiền Tốt, mệnh giá 600 đồng.
- (4) Thời xa xưa

Tan Giấc Mơ Hoa

Nhớ mỗi bận mùa về mang anh đến
Điệu đàng em cài tóc đóa hoa cam
Thơm tho anh thăm bảo hương lưu luyến
Ví màu hoa da em trắng mịn màng

Vạn vật bừng lên chim muông vang hót
Tay trong tay từng bước dưới mưa phùn
Trở lại lớp cùng nhìn vào ô cửa
Đôi học trò mơ ước thỏa hoài mong

Thương bàn ghế gần nhau trong li tắc
Giấy học trò mực tím tỏ lời yêu
Thư không tem êm đềm nhờ điều gió
Đáp vào cặp em mỗi buổi tan chiều

Chiếc xe đạp đèo nhau qua phố rộng
Ve ơi sao vội gióng tiếng ru buồn
Hè đành đoạn chia ly hai lối mộng
Để phượng hồng theo gió lộng tàn vương

Khoảng trời son nhiều nhưng trong cơn lốc
Biết bao giờ ta ngược dốc trở về
Anh biết hoa đời nhiều khô héo rụng
Mỗi mòn chờ bên đèn lụn canh khuya!

Kim Oanh

Ru Anh

*Luyến lưu đau khổ càng nhiều
Nhớ hung âm ỉ tim yêu khắc gì
Xé hồn tiễn bước người đi
Chinh y anh khoác kính kỳ rời xa
Phút cuối chia tay bến phà
Thanh bình trở lại gần mà nhé em!
Hôn lên đôi mắt ướt mềm
Vuốt ve chảy tóc tay êm người tình
Hòa bình sao em một mình
Người đâu biển biệt chẳng tin tức rồi
Lạc đàn một cánh chim cô
Thái lai anh sẽ khứ hồi bên em*

Ru anh giấc ngủ bình yên!

Kim Oanh

Tháng Tư Tan Tác

*Một ly non nước dâng đầy
Môi chưa cạn chén men cay ngày nào
Sao tim nhức nhối nghẹn đau
Bầu trời Quốc táng tím màu xót thương*

*Nửa mảnh oằn gánh dậm trường
Nửa mảnh ly xứ tha phương giang đầu
Gió xoay chuyển hướng về mau
Bản đồ dân tộc xóa nhòa vết nhăn*

*Ngày ấy đã 49 năm
Khơi lại kỷ ức thăng trầm ngày xưa
Ngậm ngùi như thể mới vừa...
Chia tay kẻ ở lệ mưa tiễn người*

*Gặp nhau trong mộng mà thôi
Đêm trắng mơ bóng mặn môi hương nồng
Thuyền tình lạc bến xa sông
Tháng Tư dậy sóng dòng đau xoáy buồn.*

Melbourne 4.2024

Kim Oanh

(Bài Họa)

Hoa Daisy

Những con mắt của ban ngày
Dọc đường ngo ngoác nơi này công viên
Những bông hoa trắng dịu hiền
Roi từng giọt lệ xuống triền đất khô

Này em hoa cúc đơn sơ
Mọc nơi hoang dã để chờ mấy khi
Dọc theo lối nhỏ đường đi
Tên em còn gọi Daisy ấy mà

Cuối xuân em mới trở hoa
Chưa từng nhuộm bụi rất là ngây thơ
Tình yêu thật sự mộng mơ
Bên nhau mãi mãi chẳng mờ nhạt phai

Hôm nay mưa lạnh thấm vai
Gió qua từng đợt ngắn dài theo cơn
Gom giùm những lúc cô đơn
Gửi theo mưa gió tử hờn bay đi...

Y THI VÕ PHÚ

Biển Tháng Năm

Tháng Năm trở lại nơi này
Ngắm màu nước biển cùng mây lam chiều
Gió lên nghĩ đến con diều
Âm thanh trầm bổng dập dìu tiếp nhau

Tháng Năm bên ngọn cỏ lau
Phất phơ bông trắng một màu hoang sơ
Xa xa như những ngọn cờ
Trên đồi cát trắng dạt dờ ngả nghiêng

Tháng Năm bờ biển bình yên
Mây trời cao rộng nổi niềm riêng tôi
Lao xao ngọn gió bên đồi
Biển mênh mông quá mù khơi nổi chìm

Tháng Năm tôi trở lại tìm
Nghĩ về quá khứ lim dim mơ màng
Trôi theo sóng nước nhịp nhàng
Long lanh ánh bạc mênh mang đất trời!

Y THI VÕ PHÚ

Những Người Con Gái Việt

*Có người con gái Việt
mặc chiếc áo màu tro
than tàn chinh chiến cũ
ấp ủ thừa hẹn hò...*

*Có người con gái Việt
bỏ lại tuổi Xuân thì
trở về nơi gió bão
góp nhặt lòng từ bi...*

*Có người con gái Việt
lau vết nứt trên tường
In hằn muôn chứng tích
bom đạn cày quê hương...*

*Có người con gái Việt
bình thản mím môi cười
màu lợi danh phù phiếm
như ghềnh thác chơi vui...*

*Có người con gái Việt
ngồi ngắm vết thương đời
lan tràn bao thế hệ
nước mắt đầy biển khơi...*

*Có người con gái Việt
mơ mộng ảo tương phùng
uơm trái tình trần trối
trên ruộng đồng mệnh mông...*

*Có người con gái Việt
ôm ấp mộng dị thường
được nói cùng Tổ Quốc
ngàn vạn lời Yêu Thương...*

*Những người con gái Việt
son sắt tỏa vẹn lòng
kiên cường dằng đay ngọc
sánh bước cùng núi sông...*

Nhất-Phương

ANH VỀ THÁNG GIÊNG

Anh đã về thăm quê tháng Giêng
Gió xuân nhẹ nhàng nghiêng nghiêng
Đồng sâu đám lúa oằn bông chín
Đang đợi tay ai với hái liềm

Hàng dừa bãi biển buồn lã bóng
Âm thầm khép lại khoảng trời xanh
Có đôi bướm vẽ vòng quanh giậu
Trêu tụi mình sao mộng chẳng thành

Anh nhìn sâu vào đôi mắt ấy
Có làn gợn nhốt cả hồn anh
Từ khi dẫu biển vừa xô tới
Lúng túng chia hai bước độc hành

Còn nhớ gì không buổi hẹn đầu
Đêm về phố biển rực đèn câu
Ngân hà chéng choáng trôi mặt nước
Sương vỡ chia hai mảnh áo nhàu

Mặt biển mênh mông đêm huyền thoại
Khước từ ngay cả ánh sao băng
Tiếng ru dương liễu hòa tiếng sóng
Cắm trại hồn – trắng, cát, chiếu, chăn

Thế rồi tháng Tư hè ập đến
Biển dàu trút xuống mảnh đời thường
Lắm người vui về mừng lên mắt
Lại cũng có người ôm vết thương

Riêng anh khập khểnh theo dòng chảy
Gai góc đâm vào phé phủ đau
Biển chờ hồn theo màu mắt biếc
Mong chờ Ô Thước với Mưa Ngâu

Buồn vui thì cũng qua rồi đó
Tiếc nuối tuôn về nát ý thơ
Thăm thẳm hoàng hôn choàng nỗi nhớ
Bóng ai ẩn hiện lối sương mờ

Hôm nay chính nguyệt (*) anh về lại
Cũng chỉ vô tình gặp được em
Nghiêng che nón lá gầy tuổi mộng
Rộn rã trong anh một nỗi niềm

Thôi nhè kiếp này chẳng có nhau
Em luôn nhắc lại kiếp mai sau
Không chừng lẽ ấy toàn xa xỉ
Anh vẫn chưa nguôi cuộc tình đầu.

Thủy Lâm Synh - Feb. 20, 2024

(*) Tháng Giêng

NẮNG

tặng Như Tri

*Từ khi trời đất kết uyên-ương,
Nắng đã reo cười khắp bốn phương;
Nắng dệt ngày xanh bằng ánh nhạc,
Huy-hoàng như giấc mộng yêu-đương.*

*Sáng nay, nắng lại bừng sông núi;
Men dậy nồng như rượu ái-ân.
Muôn sợi tơ đan thành gấm lụa,
Dáng-duyên như áng phấn-hương xuân.*

*Ta đi trong nắng, bước trong mơ;
Nắng rắc vàng trên mái tóc tơ;
Nắng nhuộm son quanh gò má mịn;
Nắng phơi hồng dưới gót non thơ.*

*Nắng ơi! Em đã qua muôn xứ,
Khắp những sơn-thôn, những thị-thành,
Những chốn u-trầm hay tráng-lệ
Phô-bày trong ánh nắng mông-mênh.*

*-- Kể đi! Nào những ánh vàng son:
Trí-óc lao-lung, thể-xác mòn;
Những kiếp thiêu-thân cuồng-dại ấy,
Buông xuôi cho đọa-lạc tâm-hồn!*

*-- Kể đi! Nào những hẻm u-âm:
Sống cõi-cần bao kiếp tối-tăm;
Lao khổ vì lưng cơm, mảnh áo,
Đói nghèo đày-đọa đến trăm năm!*

*-- Kể đi! Nào những bãi sa-trường:
Biển lệ và sông máu, núi xương;
Nhân-loại tranh nhau quyền với lợi,
Muôn đời chưa dứt cảnh tang-thương!*

*Và đây: một kẻ siết hai tay
Đẩy bánh thời-gian vùn-vụt quay,
Một kẻ chìa chân ra ngáng lại;
Nắng nhìn mà nắng chán buồn thay!*

*Nhưng, kia! Có kẻ khuân vôi đá,
Có kẻ đào sông, kẻ bắc cầu;
Tất cả chen vai thành thế-hệ,
Đắp xây nền-móng: một ngày sau...*

*Hôm nay, ta khát mộng bình-yên...
Nắng! thí cho ta chút dịu-hiền!
Nắng! sưởi giùm ta mùa gió lạnh
Cho lòng ráo tạnh giữa hoa-niên!*

THANH-THANH

MẸ TÔI

Mẹ tôi trong những ngày giỗ chạp
Thường ngồi chấp tay cầu khẩn giờ lâu
Chiếc áo hoa hiên cũ đã bạc màu
Tôi chỉ thấy Mẹ dùng khi lễ bái.

Đời của tôi nhiều khổ đau oan trái
Mẹ bao giờ cũng cầu nguyện cho tôi
Đứa con trai tù tội mấy phen rồi
Hàng nước mắt chảy giòng trên má Mẹ.

Ngồi bên Mẹ tôi thấy mình nhỏ bé
Tình thương yêu của Mẹ lớn bao nhiêu
Mẹ ơi, con lòng chỉ nguyện một điều
Được gần sống, đừng lìa xa khỏi Mẹ!

Giờ hẳn Mẹ mỗi khi ngồi cầu lễ
Cho đứa con tù bệnh chốn rừng sâu
Chiếc áo hoa hiên cũ đã bạc màu
Phải dẫm ướt biết bao hàng nước lệ!

HUỖNH VĂN HẠNG

MY MOTHER

My mother, on the death anniversaries,
Often sat with folded hands praying for a long time.
Her old flower embroidered robe had faded.
I only saw Mother use it in the ritual clime.

My life was full of suffering and injustices.
Her sorrow for me She tried in prayers to drown.
How many times has her son been in prison?
Mom's sunken cheeks tears streamed down.

Sitting next to my Mother made me feel small.
How great is a real mother's love sphere?
Cherished Mom, I only wished for one thing:
To live close to, do not leave Mother dear!

How Mother must be now, every time she prays
For the sick child separated in a deep forest set.
The old flower embroidered robe already faded:
How many tears must be shed for it to be wet!

Translation by **THANH-THANH**

Nam Hà Ngày Tháng Đa Đoan

(Tặng những người từng bị lưu đày sau 30/4/75)

*Giã từ rừng rú chốn Sơn La
về xuôi Phủ Lý xứ Nam Hà
đèo Ban gửi lại hoa Ban trắng
tạ người yên giấc ngủ ngàn thu!*

*Đường lên hun hút về lầy lội...
núi đồi Tây Bắc sương phủ dày...
qua bến Ô Lâu chiều phờ phạc
nước buồn lặng lẽ ngậm ngùi thay.*

*Ba Sao, Phủ Lý loanh quanh ấy
này đời nọ trũng với đầm đùn
xa mờ núi trái dài cao thấp
cửa khóa then cài lạnh thấm xương.*

*Khói sương mờ ảo đồng mộng quạnh
bùn váng mốc hơi buốt lạnh căm
đường mưa bì bõm lầy trơn trượt
ngày qua ngày tháng mịt mù tăm.*

*Chẳng dễ dàng nào tin thảo khấu
nằm lòng kinh điển thuộc từng câu
ngoài tai gác bỏ lời tà giảng.
bình tâm thanh thần gạt âu sầu.*

*Trót đời lỡ buộc sau rào dậu
quên đi cảnh cá chậu chim lồng
vẫn mòn mỗi nhớ trời Nam đó
mà thẹn phận mình với núi sông.*

*

*Giờ ai đếm được người còn mát
thườ thời đói rách da bọc xương
lọm khọm thân gầy lê vất vưởng
tựa những cây ma dò dẫm đường...*

*Thời gian uẩn khúc sâu dấu ấn
để chuyện ngàn sau được lưu truyền
nơi này một thưở nhiều hư huyền
ngàn điều hư huyền vốn triền miên.*

*Vần thơ đã viết sau song sắt
theo gió bạt phiêu giữa bụi trần
giờ ngòi găm lại bức tranh cũ
ngàn nỗi đa đoan triệu vết hằn.*

Hạ Thái Trần Quốc Phiệt - 1994

Luân Lạc

Qua bao nhiêu nẻo luân hồi
Vẫn đi tìm kiếm một đời Chân Tâm
Đường như đã gặp đôi lần
Lại như một thoáng phù vân nhạt nhòa ...
Sương lam mờ phủ giang hà
Cánh chim ly xứ biết là ... về đâu?...
Tương giang mấy nhịp tình sầu
Mộng xưa xin gửi lại màu thời gian ...
Nửa vầng trăng lạnh quan san
Dặm vắn thương cảm... theo làn khói bay...
Đổi hoa, nhấp chén thơ say
Quên đi những nỗi u hoài nhân sinh
Hoài mong một sớm bình minh
Thế gian đẹp chữ Thanh Bình, Tự Do!

Vương Thanh

TUỔI HỒN NHIÊN

*Bé vẫn thờ một mùi hương lá cỏ,
Anh về đây nghe yêu dấu vang lừng.
Trong mắt Bé lạc loài đôi cánh nhỏ,
Một đời chim như ngủ ở trong rừng,*

*Đường buổi sáng tay ôm tròn sách vở,
Mây tuyết vời đem trải giữa hư không,
Tóc thể bay áo lụa ngà theo gió,
Bé là chim trên thảm xanh cỏ nhung.*

*Sân trường nở những cành hoa sứ trắng,
Anh đi ngang, xin gửi nụ hồng vàng,
Có phải không, để dành khi chiều vắng?
Anh một mình đường thiên lý mênh mang*

*Bé vẫn hát một đàn chim tóc trắng,
Bay ngang lưng trời thương tiếc loài hoa.
Anh mơ ước thiên đường xa thăm thẳm,
Nhưng để riêng tôn kính tuổi ngọc ngà.*

*Không muốn khói sương luôn cay mắt Bé
Chỉ lạc loài ngỡ ngác một đời chim,
Đường buổi sáng riu rít lời se sẻ...
Bé ngàn năm vui một tuổi hồn nhiên.*

(Bài thơ cho Bé)

Nguyễn Mây Thu - France

TÌNH MỘNG

*Nắng xô về phía chân trời mộng,
Gió lùa mây bạc quện từng không.
Chim kêu riu rít bên cành liễu,
Như nói dùm anh ý thương yêu.*

*Nắng vui òa vỡ trái tim hồng,
Là nhớ nhung rồi, Bé biết không?
Theo sau cứ để lòng ngỡ ngán,
Tà áo vờn bay luyến bước chân.*

*Bé đi con mắt có liếc ngang?
Anh nghe đâu đó thật bàng hoàng,
Mãi mê vờ vẫn theo tình mộng,
Ước gì anh được bước đi chung*

*Hoa tươi khoe sắc luôn hồng thắm,
Trắng đẹp vào muôn thuở nguyệt rằm.
Hai ta vui bước trên đường mộng,
Cho đời tuôn chảy mạch xuân nồng.*

(Bài thơ cho Bé)

Nguyễn Mây Thu - France

23-04-2024

Hoài Niệm Tháng Tư

Bóng phủ hoàng hôn tự lúc nào
Ai ngòai lặng lẽ mắt hư hao
Ngày xưa tuổi trẻ thời ngang dọc
Hiện tại sương chiều phận tử sao

Dĩ vãng quay nhìn bốn chín năm
Xa rời đất mẹ chẳng về thăm
Từng chiều én nhận bay tìm tổ
Đất khách lặng yên cú phận tầm

Bảo vệ non sông đã một thời
Vì dân vì nước trị an đời
Bốn vùng chiến thuật không chùng bước
Lợi suốt băng rừng hiểm giặc ngoại

Nhiệt huyết đem dâng chẳng kể màng
An bình khắp chốn khỏi lầm than
Ba mươi cuối tháng tư ngày ấy
Sụp đổ miền Nam khó nghĩ bàn

Tôi đã mất em... cách biệt rồi
Sâu rừng thân phận tội tù thời
Tháng năm mòn mỏi cày lao động
Dài những đêm thâu giữa núi đồi

Em trốn chui thuyền vượt biển sông
"Tự do" hai chữ tím gan lòng
Đại dương thân xác chìm giông bão
Tuổi mới đôi mươi, tuổi đẹp hồng

Ta khóc buồn đau nhớ những chiều
Tan trường đứng đợi bóng người yêu
Bên em hoa nắng in tà áo
Về phép đôi ngày được bấy nhiêu

Viễn xứ âm thầm giấc mộng ru
Đi qua xuân hạ với mùa thu
Tàn đông ký ức ôm lòng hận
Nhặt bóng thời gian, bóng mật mù

"Lực bất tòng tâm" bệnh yếu già
Gương nhìn héo hắt tóc sương pha
Hai quê khắc khoải hồn dân tộc
Vận nước điều linh nặng nghĩa nhà

Đọc báo xem tin những chốn nghèo
Học sinh lội suối cố đầu trèo
Nhà thương kẻ bệnh lo xanh mặt
Chạy nợ cầm nhà khổ bám đeo

Lắm chuyện buồn đau đất nước mình
Oằn vai chịu đựng nên làm thinh
"Xa ngàn nứm ruột" dang tay cứu
No đói sẽ chia đậm chữ tình

Quá khứ khơi chùng cảnh bể dâu
Tháng tư lại tới, tháng tư sầu
Chứng nhân hằn mãi trong tim óc
Khó xóa dù về dưới mộ sâu

Tưởng niệm anh hùng tuần tiết oai
Lòng dân kính ngưỡng nhớ luôn hoài
"Đề da trâu chết", người lưu tiếng
Thấp nén hương lòng lịch sử soi

Ty nạn lưu vong giữ ngọn cờ
Màu vàng sọc đỏ ả niềm mơ
Ngày về ruộng lúa hương đồng nội
Nhạc khúc hòa bình đẹp ý thơ.

Minh Thúy Thành Nội

Tháng Tư Đen 2024

TRÁI TIM XANH

Tôi có trái tim màu xanh
Xôn xao tâm xuân trước ngõ
Tôi có đời tôi mộng mênh
Trùng dương ngàn năm sóng vỗ

Tôi có nụ cười rạng rỡ
Đôi môi khô tuổi lưu đầy
Tường vôi bật lên tiếng thờ
Hòn cãm phá vỡ vòng vây

Tôi có mắt nhìn mê say
Men nào dư âm lắng đọng
Trong đêm đốt cháy vai gầy
Tiếng ca như ngàn đợt sóng

Tôi có trời xanh lồng lộng
Cánh chim bay ngợp thiên thu
Nhạc từ quê hương cất giọng
Phá tan xiềng xích lao tù

Tôi có những đêm mộng du
Đời trôi buồn như giòng sữa
Đêm đêm khơi ngọn lửa thù
Tìm đường về miền đất hứa

Tôi có đời tôi để nhớ
Thơm ngon trái chín đầu mùa
Hắt hiu vườn cây lá úa
Chỉ còn một ánh sao thưa

Tôi có cho tôi ngày xưa
Gọi Người trong cơn hấp hối
Nhớ thương biết mấy cho vừa
Quê hương một thời gió bụi

Tôi có đời tôi vời vợi
Lớn khôn trong đáy lao tù
Đã nghe lời kinh vang dội
Nhặt dần trong tiếng mẹ ru

Tuệ Trung

(Cổ nhạc sĩ Vũ Đức Nghiêm đã phổ nhạc
trong trại tù NT6 năm 1979)

CÒN ĐÓ... NỠI BUỒN...

(Thể liên hoàn)

*Vời vợi muôn trùng bóng cổ hương
Bao xuân... lệ đắng suốt canh trường
Trời Nam, nắng nhạt hoen cành trúc
Đất Bắc, mây mờ dẫm lối sương
Chôn đó... trăng buồn treo giữa núi
Nơi đây... tuyết trắng phủ quanh tường
Mịt mù cánh nhạn chim xa vắng
Tiếng gió âm thầm gọi tiếc thương*

*Tiếng gió âm thầm gọi tiếc thương
Tường như hai đũa vẫn chung trường
Môi hồng, xuân thắm... hoài xao xuyên
Lối cũ, chiều xưa... mãi vẫn vương
Một bước lìa xa... xa vạn dặm
Mấy mùa cách biệt... biệt đôi đường
Gối chăn lạnh ngắt, hồn hoang tím
Phấn nhạt phai rồi... lệ dẫm gương!!!*

Thy Lê Trang

TÌNH VẤN XUYẾN XAO

Cám ơn thơ đã bước cùng
Đời ôm chữ nghĩa từng dòng mệnh mang
Trăm năm tuổi đá tuổi vàng
Nghe buồn vui vẫn theo hàng lá bay

Bốn mùa ân nghĩa vui đầy
Bám tay đếm lại những ngày bể dâu
Vẫn là trăm trước nghìn sau
Trái tim thơ những vết sần trắng rơi

Tạ ơn nhau đủ ngậm ngùi
Một đời mây gió một đời rêu rong
Mai kia những lúc cạn cùng
Về trong nhớ để nghe lòng xuyên xao.

Hoa Văn 04/15/2024

LỖ CỎ LUÂN HỒI

Mai sau lỗ cỏ luân hồi
Mang hình chín kiếp những lời vô ưu
Cho dù niên tuế tình yêu
Và tôi bằng hữu tiếng cười hư vô

Trong hư thực hiện hữu ngờ
Bước đi trăm nỗi hẹn hò sương vầy
Ở tình vẫn gió vẫn mây
Đường xanh còn đợi những ngày tháng vui

Cõi thơ bao đoá mở lời
Đến đi còn mất một đời xót xa
Đã đành năm tháng phôi pha
Giấc mơ nào cũng chỉ là giấc mơ.

Hoa Văn 04/13/2024

CHIỀU MUỘN

Buồn buồn nhớ thuở bể dâu
Nghe từng phiến nhỏ riêng sầu theo sương
Bước đi từng bước vô thường
Tôi ôm chiều muộn cuối đường gió bay

Gió sương phủ kín vai gầy
Từng bông thơ cũng mang đầy xuyên xao
Vẫn mong câu chữ ngọt ngào
Cùng vời vợi tháng năm vào hư không

Vô cùng đời vẫn vô cùng
Vẫn tôi với một cõi lòng ưu tư
Tôi như như đã chiều thu
Chập chùng cuối nẻo hình như vỡ vàng.

Hoa Văn 04/11/2024

Bạn Điều Hạnh COTHOM FOUNDATION chân thành cảm ơn các thi hữu đã hưởng ứng đóng góp thơ mỗi 2 tháng cho Tập thơ Văn học Cổ Thơm online được đa dạng, nhiều sắc màu, nhất là thể hiện tinh thần tự do sáng tác của người Việt hải ngoại.

*** Hoa Lan – Longwood Gardens, Chester County, Pennsylvania USA - 2010 - Ảnh: PAD ***

Mời quý vị thưởng thức:
“MỘT THOÁNG MƠ PHAI”

Sáng tác: **Trương Sa** - Tiếng hát: **Tâm Hảo**

 <https://www.youtube.com/watch?v=6LLL-gacvNw>

... Tình yêu đó, vẫn ngọt ngào cay đắng,
vẫn dịu dàng chua xót, em có hay?
Vào đời nhau, thương cho một lần,
rời xa nhau ngàn đời, hạnh phúc như mơ ...